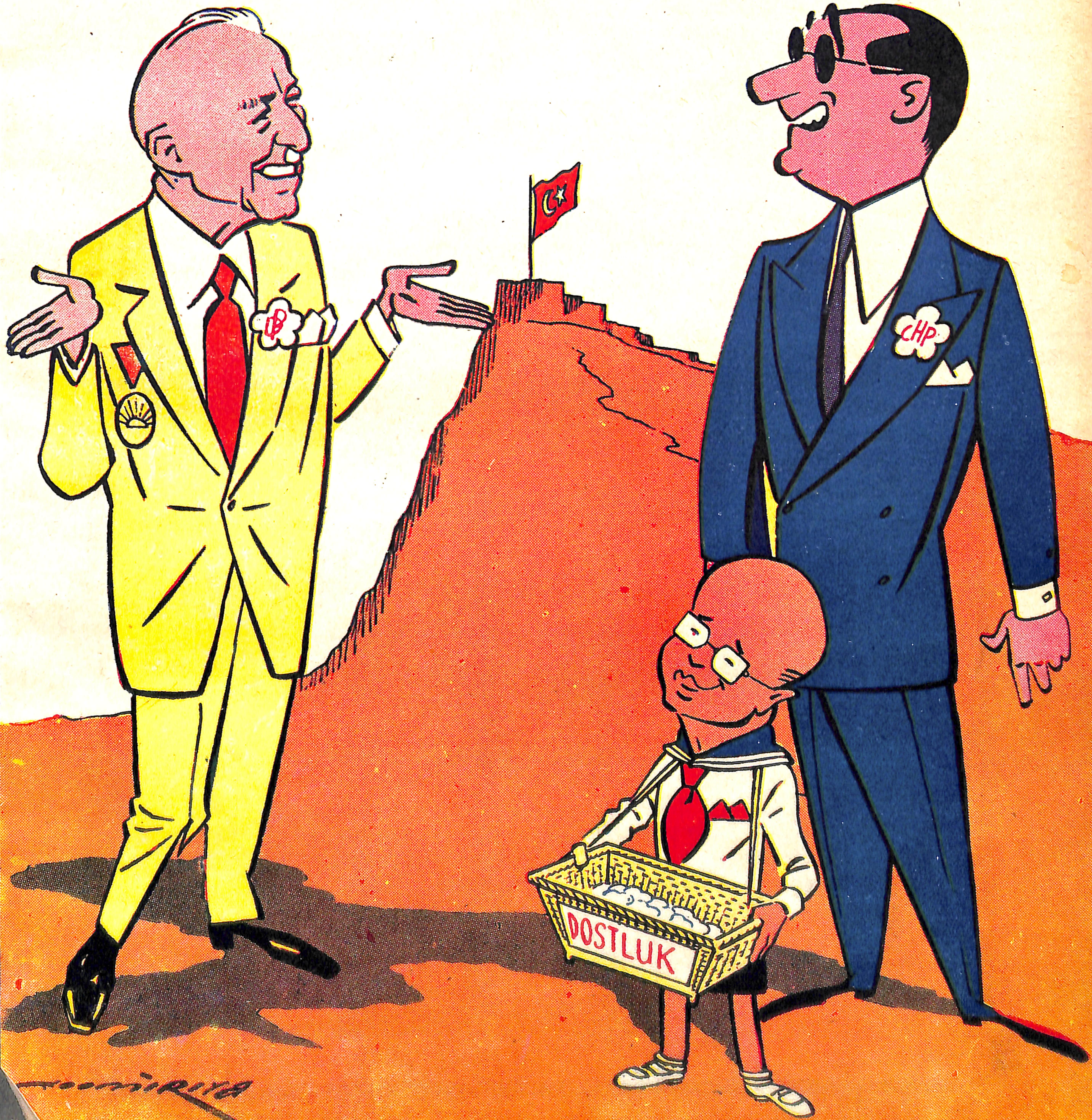
Akbaba

Bayram rozeti!

Kızınız evlenme çağına gelince

CİHAZ MASRAFLARINI

nasıl karşılıyacaksınız?

Şimdiden tedbir almazsanız, o günler gelip çatınca başınız bir hayli sıkışabilir...

Halbuki kızınızın cihaz masraflarını karşılamak için pratik ve verimli bir yol mevcuttur. Herhalde duymuş olacaksınız... Türkiye İş Bankası, İ. K. C. H. namı altında çok cazip bir plânı tasarruf sahiplerinin istifadesine iki senedenberi arzetmiş bulunuyor.

İratlı Küçük Cari Hesaplar, bir nev'i tekaüdiye, dayanak, tahsil ve cihaz masrafı karşılığı olarak, 50.000 liraya kadar PEŞİN SERMAYE veya 600 — çocuklar için 720 — liraya kadar kaydıhayat şartiyle AYLIK İRAT kazandırır... üstelik % 2.5 faiz getirir ve hesap sahibine Türkiye İş Bankasının çok zengin mutad ikramiye çekilişlerine iştirak hakkı verir.

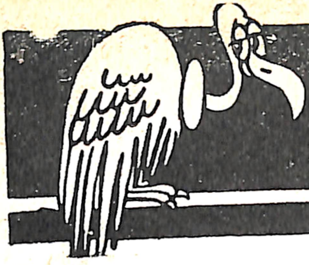
İratlı Küçük Cari Hesabınızı İş Bankasının herhangi bir Şube veya Ajansında açtırabilirsiniz. Gişelerimiz bu fevkalâde plân hakkında izahat vermekten zevk duyacaklardır.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

D-314

Akbaba siyasî mizah gazetesi

ACI BAYRAM!

HAYIR, tatlıdan vazgeçtim, Şeker bayramını tatsız da değil, acı geçiriyoruz!

Makarios'u New York'a davet eden Harriman'ın önüne haritayı yayıp:

— Kıbrıs'ı göster!

Deyiniz. Parmağı, şaşkın bir ibre telâşiyle mavilikler üzerinde dolaşıp duracaktır!

Kızıl papazı, Amerikalı vali değil, Yunan propagandası çağırıyor!

Dostumuzu da sahici yüzüyle tanımalıyız, düşmanımızı da: Yunan propagandası, yalnız kaldırımları dile getiren ayak gürültüsünden ibaret değildir. Zengin kasaların ağızları da fakir sokakların ağızlariyle beraber açıldı: Yunan milyonları Kıbrıs uğruna dökülen kanlardan daha cömert akıyor!

Yunan dış işlerinin en tesirli yardımcısı, Yunan miyonerleridir: Kıbrıs'ı, hakkın değil, paranın kuvvetiyle kazanmağa çalışıyorlar!

Biz ki, zaman zaman övünüyoruz: «Her mahallemizde bir kaç milyoner var » diye... Nerede bu milyonerler acaba?..

Eski hayrat eserleri yok artık: Ne çeşme, ne sebil, ne imaret!.. Ama, Yeni Dünyanın yeni fedakârlıkları var. Bunun çeşitli örneklerini, utana utana söyliyelim: Amerika'daki Yunan zenginleri veriyor!

Ya bizim zenginlerimiz?.. Ya bizim milyonerlerimiz?.. Çoğunda alın terinin nur damlası bulunmayan bu servetler ne işe yarıyor öyleyse?..

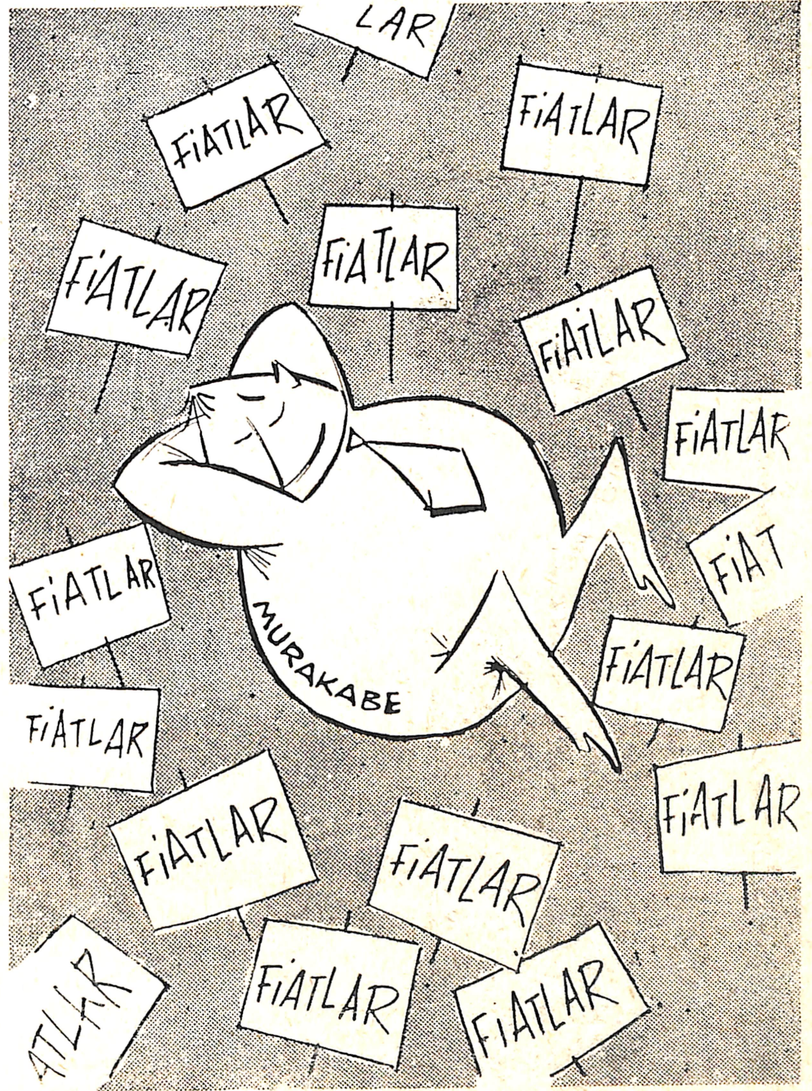
Ne işe mi?.. Siz, günlük, ciddi gazetelerimizin sosyete dedikodularını okumuyor musunuz?.. Ayten'in Fransa'dan aldığı yeni şapkalara... Neclâ'nın son moda kristal topuklu pabuçlarına... Paris'in moda evlerinden çıkmış tek model on binlik, yirmi binlik tuvaletlerine... ve... ve bir gecede, bir masada, bir saatte, bakaranın sekiz dokuzuna kurban edilen üçyüz on dokuz bin liraya!..

Biz, tarih boyunca vatan uğruna can vermeğe alışmış bir milletiz. Ama, yaşamak için ölmek yetmiyor artık!

Haaa, bugün bayramdı sahi... Hem de Şeker bayramı!.. Affedersiniz, az daha unutuyordum .Kutlu olsun sevgili okuyucular...

Yusuf Ziya ORTAÇ

Akbaba
Sayın okuyucularının ŞEKER ve BAHAR Bayramlarını kutlar.

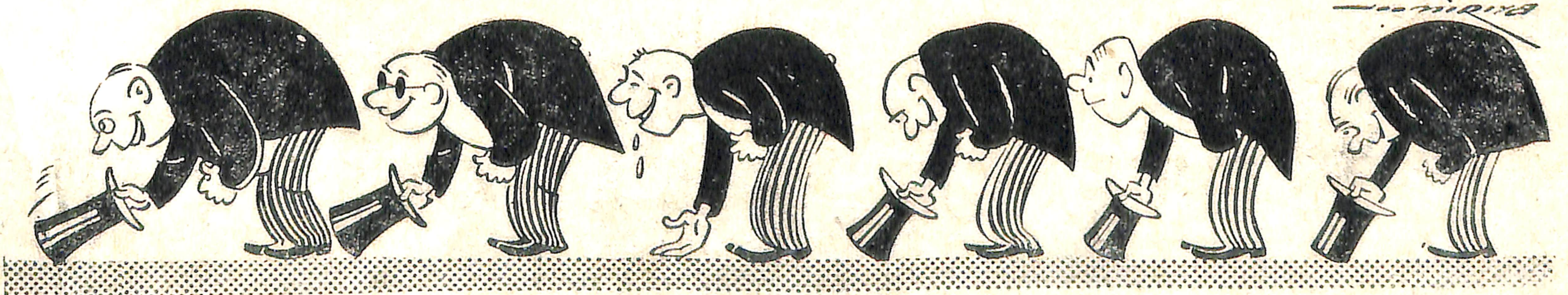
Bayram şekerlemesi!

TAKVİMDEN YAPRAKLAR

TAM TAM TAM!

Mavmavlar hücum ederlerken
Duyulur her tarafta: Tam, tam, tam!
Bizde tam tamlar esnaf ağzında,
Oldu her şeyde şimdi: Zam, zam, zam!

Orhan Seyfi ORHON

Bayram kuyruğu!..

ANADOLUHİSARI çayırı, bayramın ilk günü mahşer gibi kalabalıktı. Her ağacın altında beş altı kişilik bir aile grupu vardı. Hem Şeker, hem de Bahar bayramı diye, ahali kırlara dökülmüştü.

Şadiye hanımlar, dere kenarındaki büyük ağacın dibine yerleşmişlerdi. Tam karşıdaki çınarın dibinde de, Mürüvvet hanım, damadı vatman Zülfü, kızı Nevcivan, torunu Yılmaz'la Aydın oturmuşlardı.

Şadiye hanımların rüküş gelini İfakat, bahar geldi diye, kısa kollu turuncu blûzu ile, dapdaracık siyah eteğini giymiş, kırıta kırıta, bir aşağı, bir yukarı dolaşıyordu.

Vatman Zülfü, gözünü İfakat'ten ayıramaz olmuştu. Şadiye hanımın küçük oğlu Şirzat da, elinde kalın bir ip, salıncak kurmak için, civardaki ağaçlarda elverişli bir dal arıyordu.

Mürüvvet hanım, derenin karşı kıyısındaki Şadiye hanıma seslendi:

— Ayol kardeşim, bayramın mübarek olsun. İyisin işallah...

— Rabbime şükür hemşire... Sana bu sabah uğrayıp, bayram şerifiniz mübarek olsun diyecektim ama, oğlandan vakit kalmıyor ki: «İlle zeytinyağlı yaprak dolması isteriz» diyerekten tutturmuşlar. Sabah namazını zor kıldım kör olayım.

— Ah sorma kardeş!.. Bende de başka türlüsü. Bugün çifte bayram diye, vakitsiz hidrellez yapıyorlar. Zülfücüğüm, depo müdüründen zar zor izin almış; «İlle Göksu deresinin kenarında çiroz salatası isterim» diye tutturdu. Şimdiki zamanda vatmanlık, Migrostan beyaz peynir almak gibi zorlaştı kardeşim. Geçende trafik haftası diyerekten bir hafta kurmuşlar. Bütün yükü, bizim vatmanların sırtına yüklenmiş. Vallahi şu vatmanlar olmasa, İstanbul milletinin hali duman amma, yine de yavrucuklarımızın kadrini bilen yok.

— Şimdiki zamanda kadir kıymet bilen kaldı mı?

— Vallâhi öyle... Bak, bugün çifte bayram olduğuna rağmen evlâtcığımın bir sivil elbisesi bile yok. Ayıp deği ya, yapamadık. Bakkalıydı, kasabıydı, zerzevatçısıydı, maaş dayanmıyor kardeşim. Hani, Ankara'da parayı bol bol bastırıyorlarmış ama, bize gelinceye kadar, yarıyolda eriyor... E, daha nasılsınız kardeşim? Muhtarlar iftariyelik kahve dağıtmışlardı, aldınız mı bari?

— Ah, kahve işini hiç sorma hemşire. Kahve dağıtılacağını çocuklar gazetede okumuşlardı. Muhtara gittik. Bakkalın adresini verdi bize... Kahve dağıtan bakkala gittik. Kahveyi kodunsa bul. Meğerse her adama kahve verilmiyormuş.

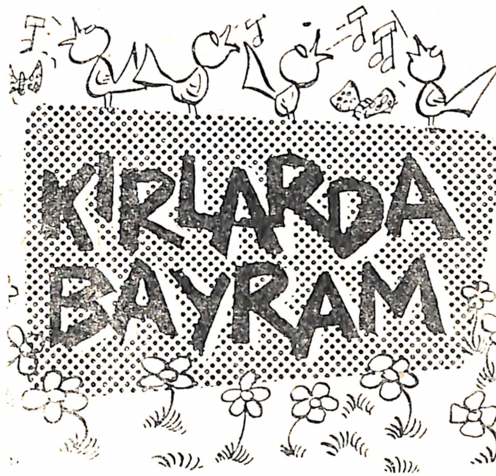
— Ya kime veriliyormuş?

— Bu seferki kahve dağıtması açıkgözlere mahsusmuş. Bir daha sefere de ahaliye dağıtılacakmış.

— Yalnız kahve işi değil ki, kardeşim. Her iş ona göre... Çaydı, sabundu, zeytinyağı idi, hep çile işi... Onun için Ankara'da düşünüp taşınmışlar, Vali beye emir yollamışlar. Diyesiylermiş ki, «mademki kahve yok, çay yok, sabun yok, ilâç yok, iyisi mi bayramları çoğaltalım da, hiç olmazsa ahali bayram sıkıntısı çekmesin» demişler. Bir kaç tane bayramı, hep bir ayın içine sıkıştırıvermisler... Çocuk bayramını, Bahar bayramını, Şeker bayramını, Çiçek bayramını bir araya getirmişler. Şimdi ahali eğlensin diye Gülhanede bir de hayvan bahçesi açıyorlarmış. Ne kadar maymun, şebek, ayı, çakal var, hepsini bir tarafa toplıyacaklarmış. Arslanları, kurtları, timsahları, filleri de başka bir tarafa koyup ahaliyi eğlendireceklermiş.

— Onu ben de duydum kardeşim Yalnız, arslanlar, her gün iki araba dolusu sığır eti yiyorlarmış. Celepler de sığır kesmedikleri için belediye, Ankaraya telgraf çekmiş, bu işe bir çare bulmak için akıl sormuş. Ankaradan gelen cevapta da, «celepler sığır kesmezse, siz eşek bulur, kesersiniz, arslanlara yedirirsiniz» diyesiymiş. Bu sefer belediye eşek aramıya başlamış. İstanbulda pastırma yapan, sucuk yapan, sosis yapan ne kadar fabrika varsa, belediyenin yeni inzibat zabitleri, bu fabrikalara bir baskın yapmışlar. Bir de ne görsünler? Bütün fabrikaların ahırları, baştan başa eşekle dolu. Belediye bütün eşekleri yakalamış. Bakmış ki, binlerce eşek ortaya çıkmış, bunları bir yere koymak da mesele. Arslanlara da daha vakit var. Eşek koyacak yer aramıya başlamışlar. O zaman belediyeden birinin aklına gelmiş: «mademki istimlâkten sonra bukadar meydan açıldı, bunların hepsini otopark yapmıyalım. Bir kısmını eşek park yapalım» demiş. Şimdi öyle yapıyorlarmış kardeşim.

* *

Yazan :

ADNAN VELİ

* *

Şadiye hanım bunları anlatırken, vatman Zülfü de, karşı kıyıda, edalı edalı piyasa eden İfakat'ten, gözlerini bir türlü ayırmıyordu. Bu, Mürüvvet hanımın gözünden kaçmadı. Lâfı değiştirmek için seslendi:

— Hemşireciğim, dedi. Sizin Şirzat'a, bayramlığını hazır mı aldınız?

— Hazır olur mu kardeşim? Ismarlama. Halis Sümer Bankasının kumaşından yaptırdık..

— Sümer Bankasının kumaşını nasıl buldunuz kardeş?

— Hiç sorma... O kumaşı, öyle rastgele adamlara vermiyorlar ki. O kumaşın hususî müdürü var. Mağazanın altındaki deppoyda top top kumaş duruyor. Sen tezgâhtara sordun mu, «yok» d'yor. Müdüre, iyi bir yerden kâğıt götürmek lâzım.

— Siz nereden kâğıt aldınız?

— Bizim İfakat'ın ortaokulda iken, sınıf arkadaşı bir Cezmi vardı. İfakat ona söylemiş. Cezmi de, Refik diyerekten Sümer Bankasındaki bir arkadaşına söylemiş. Sümer Bankasındaki arkadaşı, Ticaret Odasından Hüsamettin beye söylemiş. Hüsamettin bey, Defterdarlıktaki Recai beye mektup yazmış, Recai bey belediyedeki Vahdettin beye telefon etmiş. Vahdettin bey vilâyetteki Cemil beye rica etmiş. Cemil bey de, Demokrat Part'nin Ocak başkanı kasap İdrise gidip yalvarmış. İdris, Sümer Bankasının kumaş müdürüne bir kâğıt yazdırdı. Altına da imza yerine parmağını bastı. Onun üzerine oğlana bir esvaplık kumaş verdiler. Yoksa öyle herkese verecek olsalar, dağ dayanmaz vallâhi...

— Ah kardeşim ah... Desene ki, bayramları çoğalttılar ama, bayramlık kumaşı düşünen yok...

— Orası öyle... Yalnız sana bir şey soracaktım kardeşim.

— Buyur, sor allasen...

— Ayıptır sorması, senin damadın Zülfü efendi evli değil mi acep?

— Ayol evli olmaz olur mu? Nur topu gibi iki tane torunum var, görmüyor musun?

— Görüyorum ama, bu işin bir yerine benim aklım ermiyor. Evli adam gözünü, bizim İfakat'ten hiç ayırmaz mı kuzum?

— Benim Zülfü mü?

— Helbette ya... Demindenberi kulağım sende, gözüm onda. Komşu komşuya böyle bakarsa, el ne yapmaz?

— Ama hemşire, şimdi Allah var yani, Ben de demindenberi bakıyorum. Senin kız, Trafik Müdürü Eyüboğlu gibi, bir aşağı, bir yukarı, fır dönüyor. Ben de kendi kendime «zaar, para falan düşürdü de, onu arıyor» dedim. Havalar biraz yumuşadı diyerekten böyle üryan giyinip de tiridi bahrî gibi ortalıkta dolaşmanın bir âlemi var mı ?

— Ayol, bayram günü pazen üstüne pazen giyecek değil a... Bahar gibi taze, bahar bayramında, yeşillikte gezmek ister elbet... Hemen insan, zihnini fenaya mı yormalı?

— Vallâhi ne yalan söyleyim, benim oğlum da, duvar dibinde bit ayıklayan takımından değil elbet. Bulunca bakar. Sen kızına söyle de, ikide bir yerden yonca koparıp, kendi encamının falına bakmasın!

— Asıl sen kendi oğluna öğret de, mübarek günde, şunun bunun ailesine karşı, mayasıl ilâcı gibi gevşemesin.

— Hanım hanım!.. Benim oğlum vatmanlık ede ede, önüne bakmasını öğrenmiştir. Ama senin gelinin, yere fazla eğilip kalkıyor. O kadar yere eğilen kadına, kabirde bile talkın verilmez!

— Hıııh, şuna bak... Bana ülemâlık taslıyor. Komşu komşuya bakmaz diyerekten dört kitapta yeri var, biliyor musun sen?

— Canım, mübarek bayram gününde, şurada eğlenmeye geldik. İnsanın burnundan getirmesene...

— Asıl sen getiriyorsun yelloz. Şu canım bahar bayramında, bahar havasını bozan sen misin, yoksa ben miyim?

— Helbette sensin. Sus oradan, mundar hayvanın tüysüz yeri...

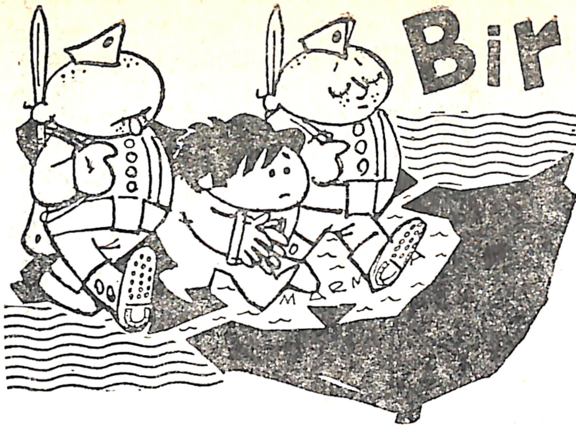
— Sen sus hamam bulamacı...

— Hadi rezil!.. Vallâhi oraya gelirsem, seni iki şamarda, Hicaz pulu gibi yere yapıştırıveririm...

— Asıl ben oraya gelirsem, senin ağzını, kızılcık murabbaı yemiş lohusa kursağı gibi büzüveririm, şırfıntı!..

Mürüvvet hanım yerinden fırlayıp, altındaki hasırı, tahtaperde gibi önlerine gerdi. Ötekiler de ağacın dalına yeşil yollu bir yatak çarşafı bağladılar. Herkes kendi âlemine çekildi...

Bayramı neşe içinde kutladılar.

Bir Sürgünün Hatıraları

Beklenen Adam

Yazan :

☆ AZİZ NESİN ☆

ŞEHİRE girişim, pek anlı şanlı oldu. Otobüs tam asfaltın alt başında durdu. Ellerim kelepçeli olduğu için en sonra ben indim otobüsten. Bütün eşyam, eski bir battaniye içinde idi. Allah razı olsun jandarmalardan biri çıkınımı sırtıma vurmama yardım etti. Kelepçe bileklerimden geçtiği için parmaklarımla çıkınımın ipini tutabiliyordum. İki jandarma tüfeklerini omuzlarına astılar, biri sağıma geçti, biri soluma.

O zamana kadar Bursayı hiç görmemiştim. Asfalttan şöyle kırk elli adım gittik gitmedik, bir de baktım herbir taraf donanma... Yol üstündeki dükkânlara, yapılara bayraklar asılmış, pencerelerden kâğıt fenerler, karpuz fenerler sarkmış. Şehir allanmış pullanmış. Okul çocukları yolun iki geçesine sıralanmış. Daha arkası iğne atsan yere düşmez, öyle kalabalık. Sonradan «Halkevi» olduğunu öğrendiğim büyük yapıya doğru yaklaştıkça kalabalık büsbütün artıyor. İki jandarmadan daha insaflı olduğunu tahmin ettiğime:

— Hemşehrim, dedim, kurban olayım, şu asfaltın ortasından gitmiyelim. Elbet bunun bir tenha yolu, yan sokağı vardır.

İki jandarmanın insaflı olanı,

— Yörüü!.. dedi.

Heykelin olduğu alanın dört bir yanına hoparlörler koymuşlar, havada gümbür gümbür: «Onuncu yıl marşı» ötüyor.

«On yılda on beş milyon genç yarattık her yaştan!»

Bu sefer öbür jandarmaya döndüm:

— Hemşerim, ellerim kelepçeli, sırtım yüklü. Sizin de tüfekleriniz dolu. Maşallah siz attığınızı vurursunuz. Cebrail olup uçsam, elinizden kurtulamam. Gözünü seveyim, şu kalabalıktan çıkalım.

Sesini bile çıkarmadı.

Asfaltın ortasına bir de, meşe yaprakları, süpürge otu dalları ile süslü tâk yapmışlar. Biz tâka yaklaşırken bando çalmağa başladı. Davulcunun da maşallahı var. Tokmak davula her inişte insanın damarlarındaki Yeniçeri kanı kabarıyor da:

— Savulun bre!.. diye bir nâra patlatıp düşmanın üzerine saldıracağı geliyor. Neye yarar, ellerim kelepçeli...

Düşünüyorum, zafer bayramı değil, çocuk bayramı değil, verem haftası değil, tutum haftası değil, bu müzikalar, bayraklar, fenerler de ne oluyor? Bursalılar beni karşılamağa çıkmadılar ya!

Bando çalmağa başlar başlamaz, iki jandarma kendilerini tutamadılar, uygun adımla geçit resmine katılmadılar mı... Ben bir ara, herhalde utancımdan, geride kalmış olacağım, biri:

— Hizaya baaak!.. diye bağırdı.

Bizden önde okullar, sporcular, esnaf birlikleri geçiyor. Her geçene ayrı ayrı alkış tutuluyor. Biz de onların arkasına takılmışız. Artık oldu olacak, dedim kendi kendime. Bundan kurtuluş var mı? Nasıl olsa Bursa beni tanıyacak, hiç olmazsa tam tanısın. Ben de jandarmalarıma ayak uydurdum. Bando çalıyor, biz de uygun adım gidiyoruz. Davul güm güm ötüyor, biz de rap rap geçiyoruz.

Jandarmaları bilmem ama, ben öyle can ü gönülden yürüyorum ki, adım attıkça şiddetimden Bursa sarsılıyormuş gibi geliyor bana. Önümüzde bir kamyon içinde Dokumacılar Birliği geçiyor. Etraftan,

— Dokumacılar, dokumacılar... diye sesler geldi, sonra bir alkış koptu.

Biz geçiyoruz.

— Geliyor, geliyor!.. diye sesler duyuldu. Artık kim geliyor, kimi bekliyorlar bilemem. Tam Halkevi önüne gelince bir alkış da bize tuttular. Biz alkışın da verdiği kuvvet ve heyecanla, ortada ben sağımda solumda iki jandarma boydan boya uygun adımla asfaltı geçtik, köprü başına geldik... Kalçadan adım çıkarmaktan yorulmuşum. Sıkıntıdan mı, heyecandan mı, sırtımdan kuyruk sokumuma doğru terlerin sızdığını duydum. Jandarmalardan biri:

— İyi geçtik, dedi.

Öbürü:

— İyi geçtik!.. diye tekrarladı.

Sonradan, o gün Bursada, Halkevlerinin kuruluşunun bilmem kaçıncı dönüm yılının kutlandığını öğrendim. Bursalılar toplanmışlar, Ankaradan gelecek büyük birini bekliyorlarmış gelmemiş. İsterse gelsin. Ankaradan o gelmedi ise, İstanbuldan ben geldim.

Bursaya girişim, pek anlı şanlı oldu doğrusu...

İnanmayın!..

Şükrü Özaltan, geç vakit evine dönüyordu. Birdenbire arkasından bir ses işitti:

— O taraftan gitmeyin, ileride bir çukur var...

Üstad, hayretle arkasına döndü. Bir araba ve attan başka hiç kimse yoktu. Birden tüyleri diken diken olarak sordu:

— Siz mi konuştunuz?

Araba atı sükûnetle devam etti:

— Evet... On dakika evvel bir adam oradaki çukura düştü..

Şükrü koştu. Sahiden de derince çukurda, bir adam çırpınıyordu. Üstad ona yardım etti, çıkardı. Adam:

— Sağol beyim, dedi. Şu arabayı bıraktım da, iki adım gidecektim, çukura düştüm...

— Arabanın sahibi siz misiniz?

— Evet...

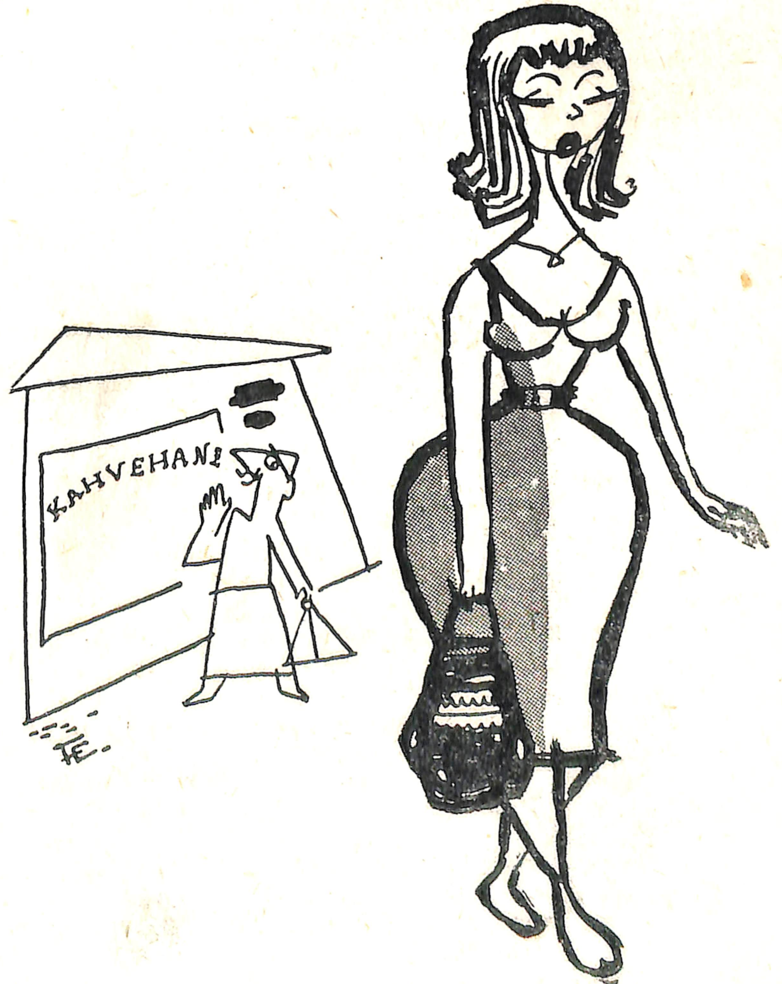
— Atınızı satın alıyorum.

— Satılık değil.

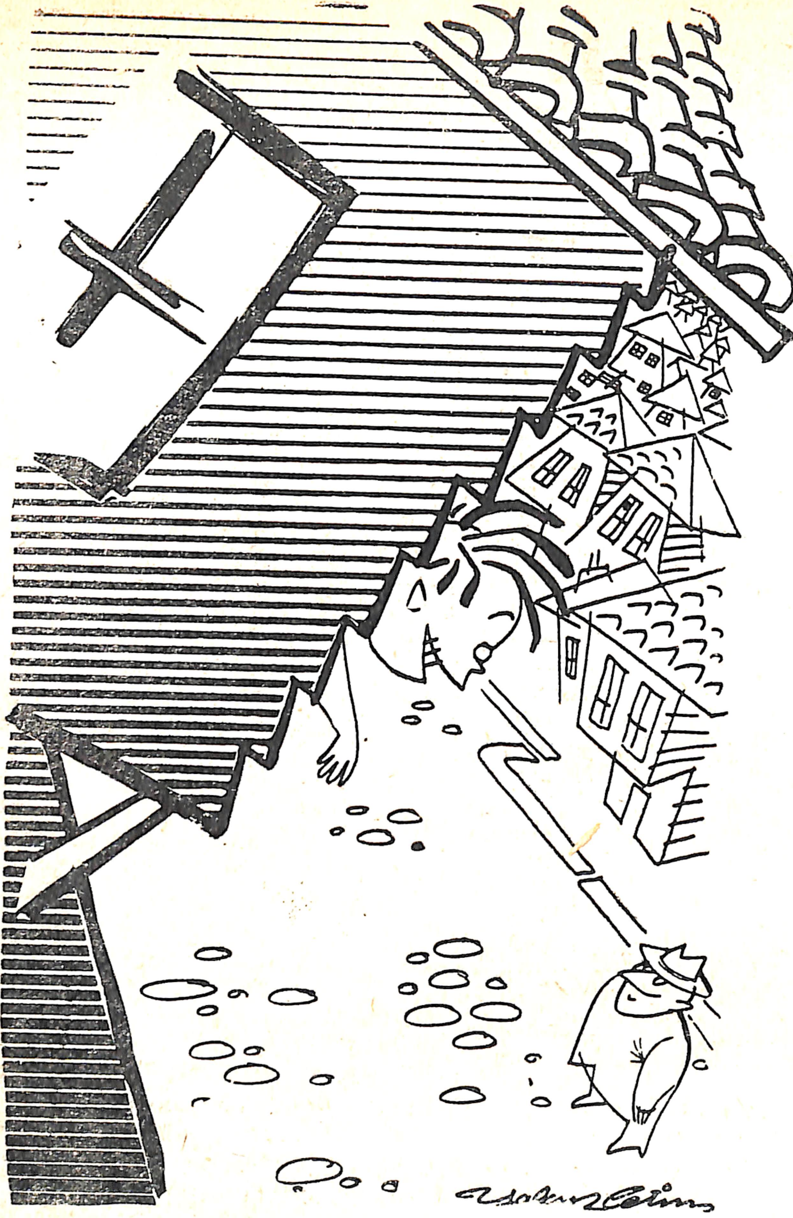
— Yok yok... Kaç para isterseniz söyleyin...

— Anladım, dedi arabacı. Bizim at, muhakkak Veliefendi yarışlarını kazandığını söylemiş olacak size... Ama inanmayın! Palavracının biridir...

Alışkanlık!..

Şekerli biiir!..

— Annemle babam, Şeker bayramını tebrik için dedemlere gittiler amca...
— Ya ağabeyin?..
— Ağabeyim de, aklamla Bahar bayramını kutlamak için parka gittiler!..

KOCAMAN LAFLAR

İçkinin fenalığı hakkında o kadar çok şey okudum ki, okumaktan vazgeçmeğe karar verdim.

★

Ayni taşa iki kere ayağını takanın akibet yuvarlanması muhtemeldir.

★

Saadet mâlik olduğumuz şeyleri düşündüğümüz şeylerle değiştirmektir.

★

Ömrümüzün yarısını ümitle heba ederiz.

★

Fenalığa sebep olmak, kötü niyetten ziyade aptallıktan ileri gelir.

★

İnsanlar Allahın gülü dikenli yarattığından şikâyet edeceklerine, dikenler içinde bir gül yarattığına şükretmelidirler.

★

Kadın ve hekimden şikâyet edenler, bu iki şeye en çok muhtaç olanlardır.

★

Kadının iyisi ihtiyarlığında belli olur.

★

İffet, şebnem gibi gölgede yaşar; güneş çıkınca uçup gider.

★

İlk defa aldattığın zaman kabahat sendedir. Fakat ikincisinde kabahat bendedir.

★

Temizlik fıkaranın kesesinden bir şey çalmaz.

— B —

BAYRAM:

Bir milletin müşterek sevinç günü. Eskiden yalnız dinîsi vardı: Şeker bayramı, Kurban bayramı. Şimdi ilmîsi var, askerisi var, siyasîsi var: Tıp bayramı. Şimdi ilmîsi var, asramı gibi, Cumhuriyet bayramı gibi...

En uzun bayram galiba Bahar bayramıdır. Bu sene eski

düğünler yibi kırk gün, kırk gece sürecekmiş!

Bir atasözü, çoğalan bayramlarımız karşısında bizi düşündürmektedir: «Deliye göre her gün bayram» demişler!

Size bir bayram fıkrası anlatayım:

Memleketinde, Bayram isminde birine on altın borçlanan bir Arnavut, alacaklısının zorundan kurtulmak için bir Ramazan sabahı, gizlice vapura atlayıp İstanbul'a kaçar.

Gemi Galata rıhtımına yanaşınca, karaya ayak basan Arnavut, gümbür gümbür toplar atıldığını duyunca, hayretle sorar:

— Ne oluyor kardaşım?.. Muharebe mi var?

— Yok, derler, bayram geldi!..

Aklı, fikri memleketteki alacaklısında olan Arnavut, bir korku çığlığı atar:

— Hoy bre çerata... Burada da mi peşimi bırakmiyacak?!..

Bayramların, daima tekrarlanan iki karikatür mevzuu vardır:

Biri, ihtiyar ana ile baba, ya kızlarına, ya gelinlerine el öpmeğe giderler...

Öbürü de, genç kadın, bir yığın tebrik kartı önünde iç çeker:

— Keşke bukadar kart geleceğine bir tane genç gelseydi...

Eski Türk şiirinde bayrama dair güzel mısralar, beyitler vardır. Fakat biz, bir tanesini günün iç politikasına pek yakıştırıyoruz:

Buna bayram günü derler,
kan edenler barışır!

İktidar ve muhalefet partileri ne buyurur acaba?..

BEKTAŞİ:

Bir tarikat üyesi. Hafif ruhlu, zeki, nükteci, hoşgörür insan tipidir. Yobazlığı sevmez, fenalıklara göz yumar.

Rivayet ederler ki: Bir Bektaşi ile bir mevlevî kırda gezerlerken, bir çınar altında dudak dudağa öpüşen bir çifte rastgelirler. Mevlevî, hemen kolunu alnına doğru kaldırır ve cübbesinin uzun yeniyle

gözlerini perdeler. Bektaşi ise hiç aldırmaz...

Biraz sonra, kolunu yüzünden çeken Mevlevi:

— İşte erenler, der, biz böyle bir manzara karşısında, gözlerimizi cübbemizin yeniyle örteriz... Siz ne yaparsınız?

Bektaşi, gözlerini hafifçe yumup fısıldar:

— Biz bir şey görmeyiz ki!.

Yaş günü hediyesi!...

Küçük bir kız, kitapçı dükkânına girmiş, ablasına yaş günü hediyesi olarak vereceği kitabı seçmek için ter döküyordu. Kitapçı yardım maksadile sordu:

— Romanları sever mi ablanız?

— Hayır.

— Tarihî eserler, cinaî romanlar, şiir, sanat albümleri, karikatür...

Küçük kız hep başını sallıyarak «hayır» diyordu. En sonunda kitapçı dayanamadı:

— Peki sizin ablanız neler sever?

— Erkekleri!..

Def'edin...

Gülhane parkındaki hayvanat bahçesinde, ana tavşan, pelikan kuşunun onların kümesine yaklaştığını görünce, yavrularına seslendi:

— Defedin şu ahlâksızı!

Yavrular sordular:

— Neden anneciğim? Neden ahlâksız oluyormuş?

— Görmüyor musunuz gagasının altındaki torbayı? diye bağırdı ana tavşan: İstifçinin biri o! Burasının da Belediye bahçesi olduğunu unutmayın!

O

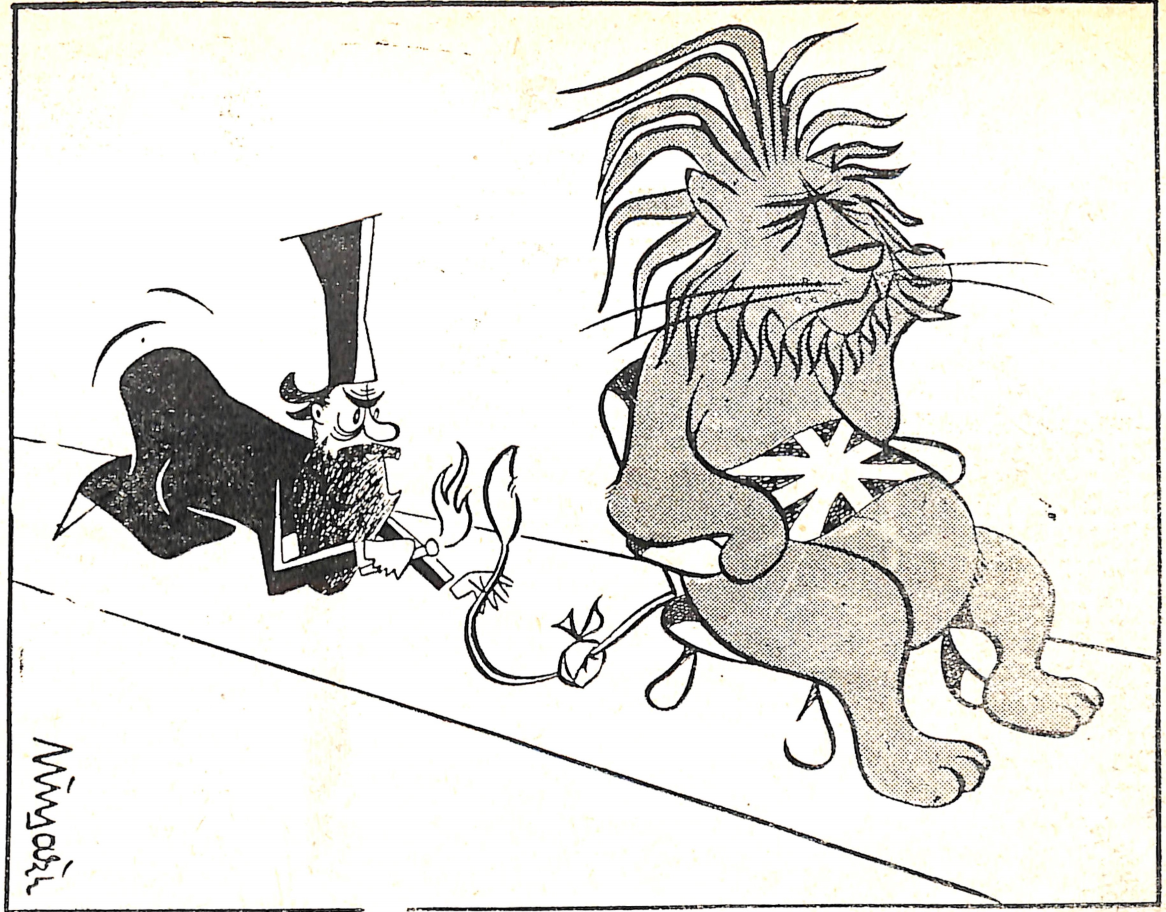
Acaba?

İki hasta, ayni doktor tarafından ameliyat edilmişler, ayni hastahanenin ayni odasında, ameliyattan sonra gözlerini açmışlardı. Birisi:

— Bizim doktor iyidir, hoştur ama, dedi, birisi; ekseriya penslerini, bıçaklarını hastaların karnında unutmakla meşhurdur!

Öteki hasta, daha da sararark sustu. Tam o sırada doktor içeri girdi ve etrafına bakınarak sordu:

— Şemsiyemi gören var mı?

Gaflet uykusu!..

«Muhterem Sayınımız,

İşbu şevvâl-i şerifin birinci günü ziyaretinize şitab ile vazife-i diniye ve vataniyemizi ifa etmek istedik ise de ziyaretçilerinizin kesreti, vaktinizin nedreti düşünülerek tahriren arz-ı tebrikâta karar kılındı. İydiniz saîd, ömrünüz medid, kazmanız şedid, lütfunuz cedid olsun efendimiz.

Eddâi, mevlithân ve duâgû hacı hafız Rüstem Beytüşşebablı»

«Sayın efendim,

Ahan bu zatırları bayram olduğundan kelli belkim bizi de hatırdan gönülden çıharmassın deyi yazıyom. Evvelâ iki ellerinizden sayınla öperim. O yanda bizim Çemişgezekli tayfana kimler var ise herbirine yegân yegân selâm iderim. Bizim çöpçü ikramiyeleri ne oldu? Şayet yıkıcı ilâzımsa önce ben Mıstıva gulunu unutma. Ellerinden teker teker öperim. Bizim koydeki boz öküz sizlere ömür mefat olmuş. Mektüp geldi. Eğer bu yana biraz harçlık lütfiderseng belkim bir çaresini buluruz. Ellerinden bûs iderim. Yahında yeniden oraya geleceğimden için bizi merak itmeyesin. Bayramını gutlar, iki ellerinden öperim pek sayın efendim.

Çemişgezek'in Köseli köyünden ve Temizlik amelesinden Ali Höygü»

«Babacığım,

Bayramını tebrik eder, gözlerinden öperim (!). Ahmet'le nişanlandığıma sakın kızma. Akşama sabaha Mehmet'le nişanlanacağım için bayramı ağız tadıyle geçirelim dedik. Mehmet'le nişanım için yeni bir rob yaptırmam icabediyor. Biricik kızını gurbet diyarında başı boş bırakmıyacağına eminim. Annemin ellerinden öperim. Acele para yolla.

... Talebe yurdunda kızın Aysel»

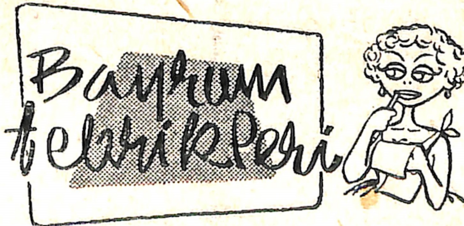
«Sevgili Nonoş,

Geldim, bayramını tebrik etmek için doğru yatak odana daldım ama, Rock-Party'den daha dönmediğini söyledi hizmetçi. Bayram sabahı, saat onda hâlâ eve gelmeyişin tuhafıma gitti. Getirdiğim elmas yüzüğü beraber götürüyorum. Artık Hüsnü'lerle, Türker'lerle bayramlaşırsın. Elvedââ!...

İşletmeci Filânca»

«Ayten'ciğim,

Biz, bayramı Napoli'de geçireceğimiz için seni ziyaret edemedim. Vapurda alelâcele şu satırları yazıyorum. Tabii istediğin naylonları getireceğim. Penbe

bir tuvalet de beraber. Sana bahsettiklerimi hep üzerimde göreceksin dönüşte. Bu sebeple, fırsattan faydalanıp bayramını tebrik etmek istedim. Aynur'a uğrayıp vedâ edemedim. Kuzum ona git de karı iyice çatlasın, anlat hep sana dedikleri. Arada kocama uğramağı da unutma. Başı boş kalmağa gelmez, hemen onun bunun peşine düşer. Bâri yabancıya gitmesin, senin nezaretinde kalsın.

Selma»

«İsmail,

Bayramını tebrik - stop. Otomobilinle karın nasıl - stop. Yedek parçası var mı - stop. Yenisini getireyim mi?

Cenevre - Kâzım»

«Ahmet Bey,

Size bey diye yazmamın sebebi, ne de olsa bu ilk mektubum olduğundandır. Dün gece rüyada gördüm zâti. İlk mektubumun bayram tebriki olması çok iyiymiş. Bizim köşedeki aktar, şey, bakkal Hüsnü Efendi söyledi. Sen nasılsınız? O tarafta güzel kızlar var mı? Fabrika'da rahat durmazsın helbette. Ama unutma, Sulhiye'n seni düşünüyor. Her sabah aynanın karşısında sosyete karıları gibi tam iki saat saçlarımı kıvırıyorum. Hafta sonunda gelirsen Gülhane'ye gideriz. Bizim sıra hâlâ orada duruyormuş. Ben görmedim ama, Murtaza'ynan Şükriye gitmişler, o söyledi. Şey, bana bi tane fildişi tarak yolla. Kızlara göstereyim. Boş yere boyuna «tara da kâhküllerini Naciyem aman» diye türkü çağırıp duruyorlar. Neyse, sen de bize helbet bir tebrik yazmışındır. O sıska anana rasladım. Fena fena yüzüme bakıyor. Ben ona ne yaptım? Görür o asıl nikâhtan sonra. Tövbe tövbe. Mübarek bayram günü bana neler söyletiyor. Bıyıklarını sakın kesme...

Horhor Câmi sokağında Sulhiye'n

Kopye eden: Görünmeyen Adam

Yosmam
Bugün Şeker Bayramı,
Beş kuruşluk akıyde al,
Sana da yeter,
Bana da
Hiç üzülme:
Yeni urubam yok diye!
Soyun, dökün,
Beni öyle karşıla!
Etin, budun, kırk bir buçuk,
Yep yeni!
Her tarafın: Ye beni!

Gecekondu:
Ali YANDIM

İlle de AMERİKALI!

HAÇMİYAN ailesinin biri Cihangir'de, biri de Bomontide iki apartmanı var. Büyük adada da küçükleri var. Kazançları da yerinde.

Baba Haçmiyan ithalâtçıdır. Apartmanlarının gelirlerini saymazsanız, aylık kazancı, on tane yüksek memur maaşından daha çoktur. Üstelik aile kalabalık da değildir. Baba Haçmiyan, Madam Haçmiyan, bir tek kızları, biri de oğulları... Genç Haçmiyan Amerikada okuyor. Matmazel Haçmiyan Arnavutköy Amerikan kollejinde...

Görünüşte, Haçmiyan'ların hiçbir dertleri olmamak gerek. Ama işin iç yüzü öyle değil, büyük bir dertleri var. Komşuları Sırçıyanlar altı katlı apartmanlarının iki katına da Amerikalı kiracı almışlar. İkide birde gelip gidip:

«— Ah, Mösyö Haçmiyan, bir kibar Amerikan familyasına dördüncü katı kiraya vermişim ,hiç sorma...» derler.

Gazinoda akşamları dost aileler buluşunca, Sırçıyan'lar, Bıngırvanlar, Zoputyan'lar, hep apartmanlarına Amerikalı kiracı almakla öğünürler.

— Zo, Amerikan ded'k ise, sizin kiracı gibi yardım heyetinden serjan değildir. Amerikan sefaretinde mamurdur.

Madam Bıngılyan hemen oradan atılır:

— Hıh... Bi keret sefaret devil, konsolosbanedir. Memur devil odacıdır. Bizim kiracıyı der isen Ekonomik misyonun revizid'r..

Evde bu, misafirlikte bu, gazinoda bu... Hepsi de apartmanlarına aldıkları Amerikalı kiracılarla öğünürler. Hem de Amerikalı kiracıların seviyesi ne kadar yüksek olursa kendilerine o kadar şeref payı çıkarırlar. Meselâ Mösyö Zoputyan, dostlarından üstün çıkabilmek için evine aldığı Amerikalı kiracının profesör olduğunu söylemiş, bunu herkese her yerde, her fırsatta ilân etmişti. Ama Madam Bıngıryan yaptığı soruşturma sonunda, Zoputyan'ların Amerikalı profesör diye öğündükleri kiracılarının Amerikalı zenci bir gemi tayfası olduğunu, gemiyi kaçırdığı için, geminin dönüşüne kadar iki ay burada kalacağını öğrenmişti. Bu haber hemen yayıldı. Büyükadadada Zoputyan'lar kimsenin yüzüne bakamaz oldular.

Madam Zoputyan da boş durmadı. O da Bıngıryan'ların Amerikan generali diye öğündükleri kiracılarının, bir Amerikan Çavuşu olduğunu açığa vurdu.

Haçmiyan'ların üzüntüsü büyüktü. Apartmanlarından kiracıları çıkmıyor, hiçbir kat boşalmıyordu. Bir kere boşalsa, Amerikalıdan başka kiracı almıyacaktı. Haçmiyan bütün kiracılarla mahkemelikti. Becerikli olduğundan apartmanına , bir Amerikalı kapıcı alsa sefir diye, bir denizci alsa âmiral diye yutturabilirdi.

Haçmiyan'ların üzüntüleri uzun sürmedi. Mahkeme kararivle Cihangirdeki apartmanın üçüncü kat kiracısı evden çıkarıldı.

Mösyö Haçmiyan hemen Tarlabaşındaki emlâk komisyoncusuna koştu. Bir kiracı istiyordu ama, ille Amerikalı olacaktı. Emlâk komisyoncusu,

— Başka milletten olsa... dedi, çok kibar yabancı aileler var. Meselâ Fransızlar.

— Olmaz.

— İtalyan olsa...

— Olmaz.

— Alman...

— İstemem.

— Mösyö Haçmiyan, bir İngiliz ailesi var. Hem de daha yeni gelmediler. Hazır buraya alışmamışken..

— Yabancı milletten olmaz, dedim. Amerikan isteorum.

Amerikalı kiracı bulmak zordu. Amerikalı kiracılar karaborsada idiler. Çünkü onlarla konturat bile yapılmıyordu. Kira azmış, çokmuş bakmıyorlar, ne istense veriyorlardı. İster hava parası al, ister senelik peşin al, ne karakola, mahkemeye şikâyet ediyorlar, ne de kimseye birşey söylüyorlardı.

Emlâk komisyoncusu hababam Amerikalı kiracı aramağa başladı. Mösyö Haçmiyan günde birkaç kere telefon edip komisyoncuya Amerikalı kiracı bulup bulmadığını soruyordu.

Komisyoncu. bugün yarın diye atlatıp duruyordu. Amerikalı kiracı bulursa, hem Mösyö Haçmiyan'dan. hem hem kiracıdan oldukça büyük komisyon alacaktı.

Komisyoncu aradı taradı, Amerikalı kiracı bulamadı. Aklına bir kurnazlık geldi. Komisyoncunun bir akrabası hem geniş, hem de güzel bir yerde, hem de ucuz ev arıyorlardı. Adam, yabancı gemilerde çalıştığından, az çok Amerikan ağziyle İngilizce biliyordu. Bu kadarı da Mösyö Haçmiyan'ı kandırmağa yeterdi.

Komisyoncu Mösyö Haçmiyan'a telefon etti. Mösyö Haçmiyan otomobiline atlayıp geldi.

— Hav du yu du?

— Hav du yu du?

Herif besbelli Amerikalı, hem de su katılmamış. Mösyö Haçmiyan.

— Evi gördü mü, beğendi mi? diye sordu.

Komisyoncu:

— Gördü, beğendi, dedi.

— Ne iş yaparmış?

— Mütehassıs. Esas petrol mühendisi hem de profesör... Buraya petrol aramağa gelmiş.

Mösyö Haçmiyan sevincinden bir kere sıçradı. Büyükadadaki dostlarını altetmişti. Bir bunun için on para almasa evini yine verirdi.

— Ne kira istiyorsunuz Mösyö Haçmiyan?

Kat, dört büyük, bir küçük oda, bir salon, bir balkondu. Eski kiracılar üç yüz elli liraya oturuyorlardı. Kiracı Amerikalı olunca, üç yüz elli lira istemek ayıp olurdu. Beş yüz lira mı istesin, altı yüz lira mı? Sonra aylık mı, senelik mi istesin... Beş yüzden yıllığı altı bin lira eder.

— Siks tavzent... dedi.

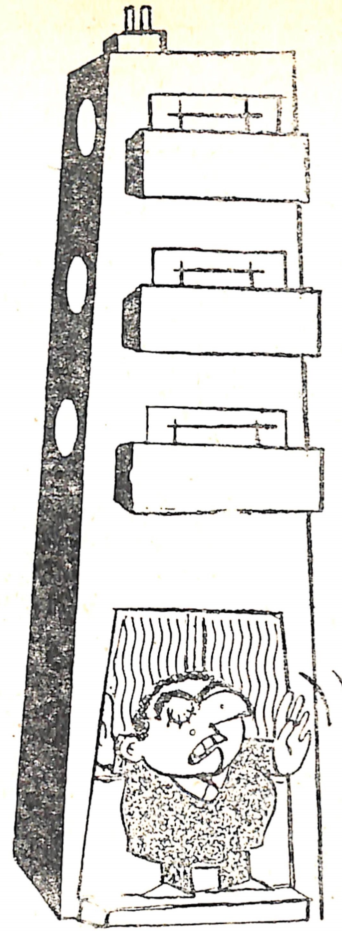
Amerikalı:

— Siks tavzent daler? diye sordu.

Dolar, Mösyö Haçmiyan'ın hiç aklına gelmemişti. Amerikalı altı bin dolar mı, diye soruyordu. Haçmiyan:

— Yees, siks tavzent daler, dedi. Amerikalı bu sefer, birşeyler daha söyledi. Hem sözü uzun, hem de çabuk söylediğine Haçmiyan anlıyamadı.

— Pliiz... dedi.

Bir kamyona 168 kişi talip oldu.. (Gazeteler)

— Hepsini memnun etmeğe çalıştık kardeşim!..

Amerikalı:

— For evri mons? «her ay mı?» diye sordu.

Haçmiyan yıllık altı bin lira demişti. Önce lira dolar- olmuş, şimdi de galiba aylık oluyordu.

— Yeees... dedi.

Amerikalı:

— Olrayt... dedi.

Amerikalıya katın anahtarını verdiler. Amerikalıdan kaparo alınmazdı, konturat yapılmazdı. Amerikalı demek banka demek. Ama kom'syoncu, hemen Haçmiyana asıldı, komisyonunu aldı.

Haçmiyan sevinçten uçuyordu. Hem evini yüksek bir Amerikalıya kiralamış, hem de bir senelik kira ile bütün apartmanın parasını çıkarmıştı. Temiz iş, kibar iş...

Haçmiyan'lar o gece, Zoputyanları, Bıngıryan'ları, apartmanlarını Amerikalılara kiralamış olan bütün dostlarını evlerine ziyafete çağırdılar. Kiracısını anlata anlata bitiremiyordu.

— Herif Ameriken üniversitelerinin genel direktörüdür. Ben beş yüz lira dedi isem, «Olmaz, kabul etmoorum!» deyi bağırdı. Ameriken muamelesi dolar ilen. Ben çe dedim. Sene be sene altı bin dolar dedi isem, «Olmaz, kabul etmorum!» deyi tekrardan bağırdı. Aylığı altı bin dolar. Zo ne dersin?

— Kıyak iştir, ne deyelim...

— Adı nedir Mösyö Haçmiyan?.

— Adı Mister Rîçırt...

— Hiç duymamışım.

— Rîçırt demek Fransızcaya tradüksiyon eder isen, yaniya ki, Rişar demesine gelir.

Ziyafetin ertesi günü Haçmiyan'ın dostları erkenden araştırmaya, soruşturmaya geçtiler. Bir de baktılar ki, Mister Rîçırt, Fransızcası Mösyö Rişar olan adam, Reşat adında bir gemici değil mi? Artık Haçm'yan Büyükadada tefe kondu, alay edene... Hele karısı, Haçmiyan'ın başının etini yedi:

— Zo, sen ne hışır herifsin ki daha bir Amerikan ilen bir gayri Amerikanı bir'birinden ayıramoorsun, agnamorsun?..

Bütün itibarı iki paralık olan Haçmiyan saçını başını yolmağa başladı. Bir de komisyoncuya üstelik iki bin lira komisyon vermişti. Doğruca apartmanına koştu. Elini zile atmadan içeri gelen çocukların gürültüsünü duydu. Hepsi de bülbül gibi Türkçe konuşuyorlardı. Zile bastı. Kapıyı Mister Rîçırt açmıştı. Mister Rîçırt karşısında apartıman sahibini görünce:

— Hav du yu du Mister Hiçmeyin? «Nasılsınız Bay Haçmiyan?» diye sordu.

Deliye dönen Haçmiyan:

— Hav du yu mav duyu ağnamam, diye bağırdı. Havlayıp mıyavlayıp kendini Amerikanım deyi yutturmağa utanmorsun... İçerdekiler nedir? Hepisi de halis muhlis Türkçe lâf edoorlar ...Böyle kepazelik olur? Reşadı Rîçırt yapmış isen bu düpedüz dolandırıcılık değildir?..

Gemici Reşat güldü:

— Ne istiyorsun, onu söyle, dedi.

— Hiçbir şey istemorum, evden çık, o kadar.

— Bu zamanda ev bulmak, eşya taşımak kolay mı? En aşağı üç bin liranın kapısı. Parayı ver çıkalım. İstersen mahkemeye ver, o daha işime gelir.

Haçmiyan düşündü:

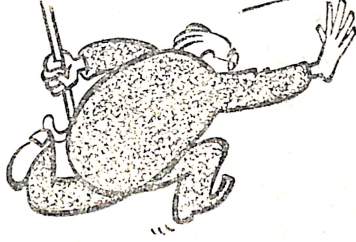
— Üç bini verir isem şıp deyi çıkarsın, yoksam beni yan bastırırsın?

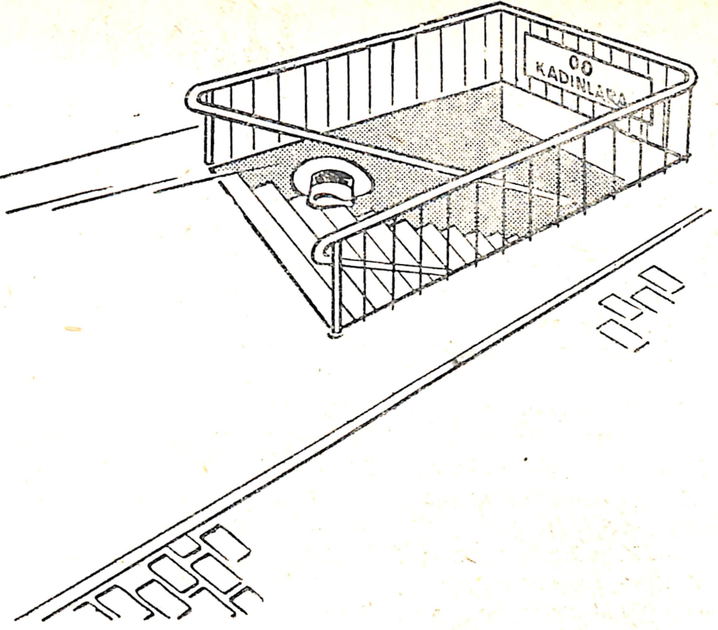
— Bizde söz sözdür. Hemen çıkamam. Üç bini verirsin. Dört ay da müsaade edersin. O zamana kadar ev arar bulurum, çıkarım.

Haçmiyan üç bin lirayı verdi. Günü gününe dört ay sonra gemici Reşat apartmanı boşalttı. Haçmiyan sonunda bir Amerikalı kiracı buldu. Hem komisyoncuya, hem Reşada verdiği parayı kiradan bol bol çıkardı.

Ama, apartmanlarında Amerikalı kiracılar bulunan dostları Haçmiyan'larla o kadar alay ettiler ki, Temmuz sıcağında Büyükadadan İstanbula taşındı. Koca yazı şehirde geçirdiler!

Ateş - Sin

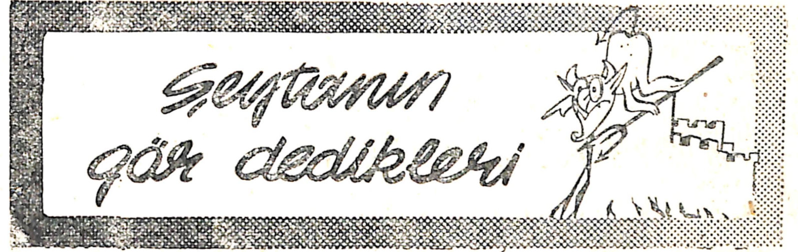

YAZISIZ!..

İş bilenin...

İhtiyar bir çiftçi, genç çiftçileri etrafına toplamış anlatıyordu:

— Sizin beş atla gördüğünüz işi ben, bir tek atla gördüm. Hey gidi günler hey. Nasıl mı yapardım.. Bir kere evvelâ atın gözlerini bağlar sonra sapana koşardım .Ondan sonra kamçımı elime alıp: «Deh Jack, deh Casey, deh Jerry, deh Tom, deh Comwell» diye bağırırdım. Benim atın ismi Jack'tı ve zavallının kendi kuvvetinden haberi yoktu. Gözleri bağlı olduğu için yanında 4 at daha var sanır ve 5 beygirlik iş görürdü, yaaaa...

★ ÇETİN ALTAN ★

Ankara Gazeteleri

ANKARA'da şimdiye kadar beşi sabah, ikisi akşam olmak üzere yedi tane gazete çıkardı. Sabah bazetelerinin başında Ulus ile Zafer geliyor tabii. Ötekiler birtakım hüsnün'yetli dostların gazeteleridir ki, okuyucular aradıklarını birinci sahifelerinde bulamasalar dahi, çıkaranlar arzuladıklarını son sahifelerile bol bol temin ederler.

Bir kaç yüz gazete basma pahasına demokrasiyi tamir etmek

ve bilhassa muhalefete yol göstermek cehdi'e did'nip uğraşan bu dostların masum niyetleri, halkın anlayışsızlığı karşısında, bazı makûl çevreler tarafından geniş ölçüde mükâfatlandırılmaktadır.

Ataların «Kılıcının hakkı» dedikleri de zaten budur işte...

Son günlerde başkentin yedi gazetesine iki tane daha eklendi... Birisi İnkılâp, öteki Yeni Gün...

İnkılâp'ı gaetecilerde bulmak mümkün değil; rivayetlere göre daha matbaadan çıkıp, -kanunen gönderlimesi gerekli- resmî makamlara dağıtılırken bitiveriyormuş.

Yeni Gün'e gelince... A bakın Yeni Gün mühim... Bir defa baş lığının altında «Gününüz hayırlı olsun» gibi ş'mdiye kadar milletçe hiç işitmediğimiz bir temenni var... Ancak bence bundan murat, her gün tekrarlanan bu temennileri biriktirip 1958 başında «Yılınız hayırlı olsun» diye gazetenin manevî sahibi Hürriyet partisine tekrar iade etmemizdir... Malûm ya, almadan vermek Allaha mahsus; hele siyasî partilerin muhasebeleri bu konuda pek hassastır; karşılığını ümit etmeden hayırlı bir gün temennisinde dahi bulunmazlar!

Yeni Gün'ün ayrı bir özelliği de fıkra, makale, icmâl yazarlarından hepsinin müstafi doçentler olması...

Mesleğimiz elden alınıyor vesselâm.

Eskiden iktidardan düşen siyasiler kırpılır kırpılır gazeteci olurlardı. Şimdi de üniversiteden kırpılan doçentler birbirlerine yapışıp gazeteci olmıya başladılar!

BAYRAM ŞAKALARI

Artık...

Bayram sabahı, herkes eş dost ziyaretine gittiği için otobüsler tıklım tıklım dolu... Bir Sarıyer arabasında, birdenbire genç bir kadının sesi yükseldi:

— Utanmaz adam.. Yarım saattır beni sıkıştırıyorsun, çek elini!

Utanmaz adam, mahçup mahçup sordu:

— Neden? Artık hoşunuza gitmiyor mu?

Mesele yok

Bilirsiniz ki, arsenik gibi şiddetli zehirlerin satışı yasaktır. Ancak eczacılar, ilâçlarında doktorun lüzum gördüğü kadar bundan kullanırlar. İşte eczacı başı da, dükkânında otururken içeri giren kırklık bir adamın:

— Bana yirmi gram arsenik verin! dediğini duyunca gözlerini fincan gibi açtı. Yirmi santigramı bile orduyu öldürmeğe yeterken yirmi gram!

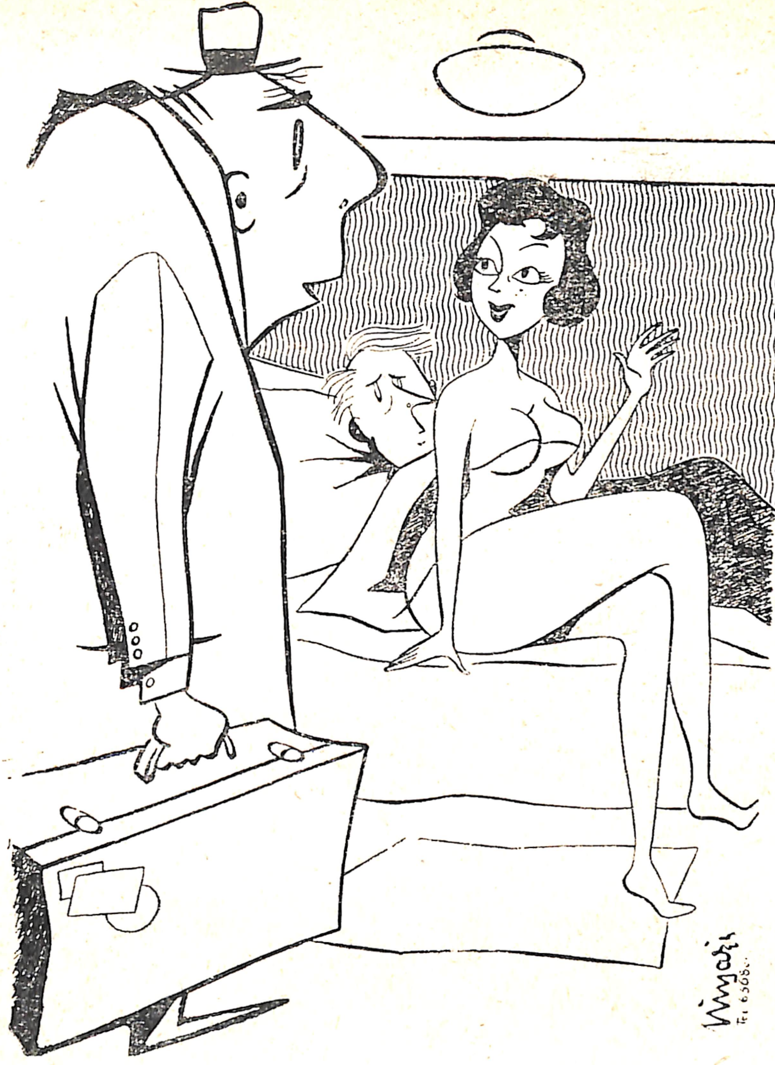
— Niçin istiyorsunuz? diye kekeledi.

Müşteri:

— Kaynanam için! dedi.

— Reçeteniz var mı?

— Hayır, ama yanımda kaynanamın fotoğrafı var!

— Adamcağız bayram demiş gelmiş, kahve yok, şeker yok, sen yoksun, ne ikram edeceğimi şaşırdım!..

Şenlik

Bayram günü, apartımanda kıyametler kopuyordu. Neşe, müzik, dans, gırla... Kapıcı, birdenbire pencereden birinin, hem de tâ dördüncü kattan aşağı uçtuğunu görünce neşeyle karısına seslendi:

— Fadime goş... Bah, anam, gene bir acemiye rakanrol öğretiyler!

Hediye

Metres'nin kendisini aldattığını öğrenmişti. Hem de tam ne zaman? Arife günü... Hemen bayram sabahı kendisini ziyarete gidecekti. Önce bir çiçekçiye uğradı...

— Ne emrediyorsunuz bayım? diye sordular. Hediyelik birşey mi?

— Evet Zakkum olsun. Hem de saksıda!

Öpüşme

Bayram günü sevgilisiyle başbaşa kalan delikanlı, iniltili bir sesle:

— Ne güzel öpüşüyoruz şekerim. Dedi. Kız övündü.

— Herhalde... Dün de Nevzat ayni şeyi söylüyordu!

Hapı yutunca!

Dave hiç bir zaman vaktinde uyanıp işine yetişemiyor daima geç kalıyordu. Ne yaptıysa para etmedi ve en sonunda doktora müracaat etti.

Doktor ona bir hap verdi. Bu hap onu mükemmel uyutacak fakat muayyen bir uykudan sonra yatakta kalmaktan nefret edecekti...

Hakikaten Dave o gece mükemmel uyudu. Sabahleyin vaktinden çok evvel uyandı ve erkenden daireye geldi. O hızla patronun odasına girip hapları anlatmağa başladı:

— Harika bir ilâçmış.. Gece deliksiz uyudum ve sabahleyin erkenden uyandım ve işte gördüğünüz gibi işime de vaktinden önce geldim..

Patron başını salladı.

— İyi ama dedi. Dün nerdeydiniz?

(Amerikan)

İhtiyaç!..

Bütün sınıf boşalmış yalnız bir köşede küçük Jimmy bir çift lâstiği ayağına giymek için uğraşıp duruyordu. Bunu gören öğretmen yanına gitti ve bir hayli çalıştıktan sonra Jimmy'ye lâstikleri giydirdi. Jimmy memnun memnun gülümsiyerek öğretmene:

— Biliyor musunuz dedi bu lâstikler benim değil.

— Nee... demek başkasının!.

Zavallı öğretmen tekrar Jimmynin önüne oturdu ve bin zahmetle lâstikleri ayağından çıkardı. Sonra küçük oğlana sertçe:

— Bir daha dedi, sakın başkasına ait bir şeyi alma.. kimindi bu lâstikler bakayım?

— Kardeşimindi öğretmenim. Hava bozuk olduğu için bu sabah annem bana giydirdi..

(Amerikan)

Dünya Milletlerinin Gü'dükleri

Oyun!

Öğretmen, Toma sordu:

— Kardeşin bu sabah niye gelmedi Tom?

— Hasta yatıyor efendim, kendi kendisini yaraladı da..

— Yaa.. çok fena. Peki bu nasıl oldu?

— Hiiç.. Pencereden en çok kim eğilecek diye oyun oynuyorduk. O kazandı. (İngiliz)

En güç ameliyat!

Üç operatör oturmuş en zor ameliyatın hangisi olduğunu münakaşa ediyorlardı. Amerikalı cerrah:

— Bence dedi, en zor ameliyat beyin ameliyatıdır.

İngiliz operatörü atıldı:

— Hayır, hayır, en zoru kalb operasyonudur.

Rus doktoru ise:

— Hiç biri değil, dedi en zoru bademcik çıkmaktır.

Diğer iki operatör hayretler içinde durdular:

— Bademcik mi?

— Tabii ya!.. Bizim Rusyada kimse ağzını açamaz onun için bademcikleri kulaklarından almak zorunda kalırız..

(Alman)

Ders!

İskoçyalı baba oğluna nasihat ediyordu:

— Oğlum Jack işte yumruğunu böyle benim sıktığım gibi sıkmalısın.

Anne atıldı:

— Nee.. daha şimdiden oğluna dövüşmeği mi öğretiyorsun?

— Hayır karıcığım. Ona bir metelik nasıl tutulur onu öğretiyorum.

(İskoç)

Elmalara teşekkür

Rahip küçük çocuğun uzattığı sepeti alırken:

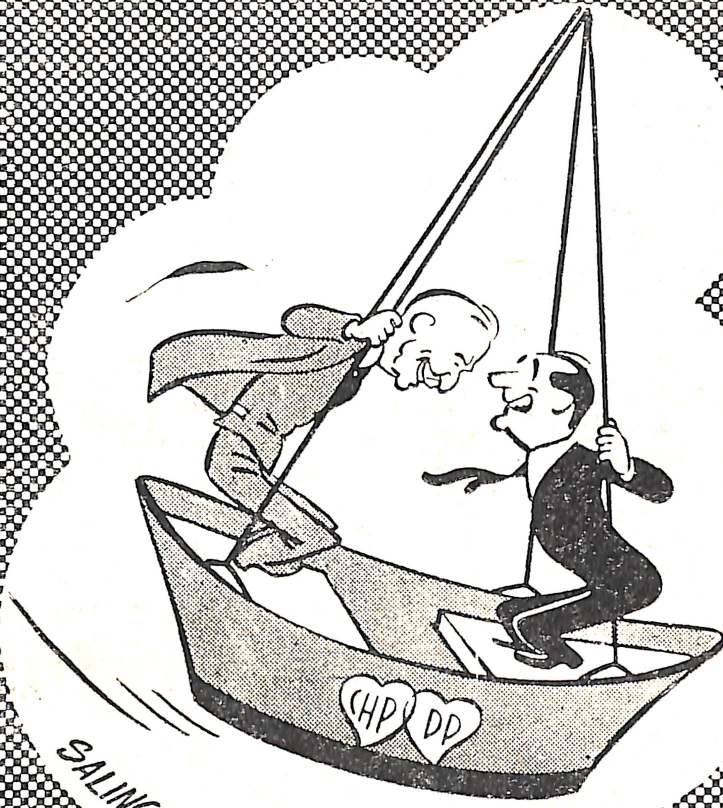
— Annenize dedi, yolladığı bu 10 elma için teşekkür edeceğim.

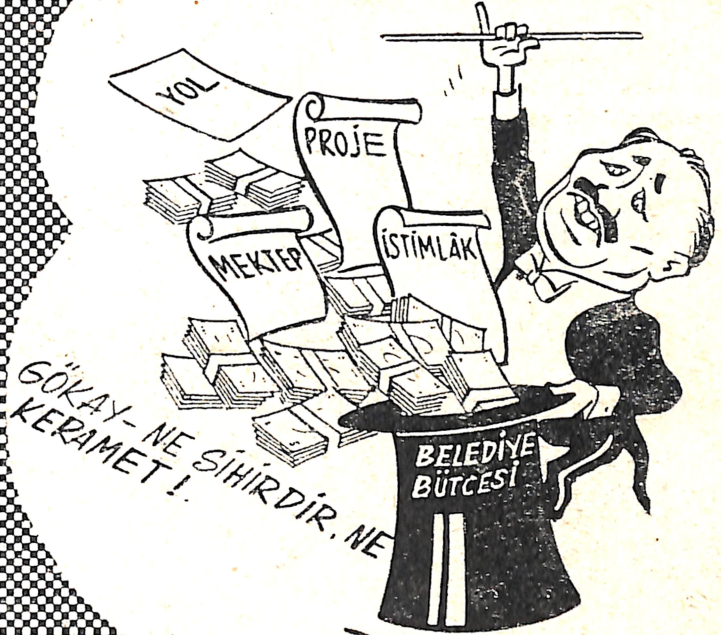
Çocuğun yüzü bulutlandı:

— Muhterem peder ne olur on iki elma için teşekkür ediniz....

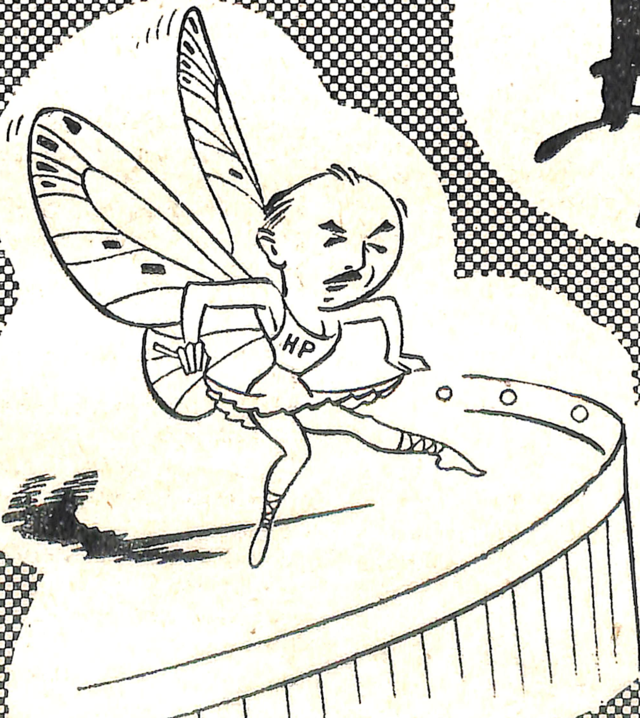
(İtalyan)

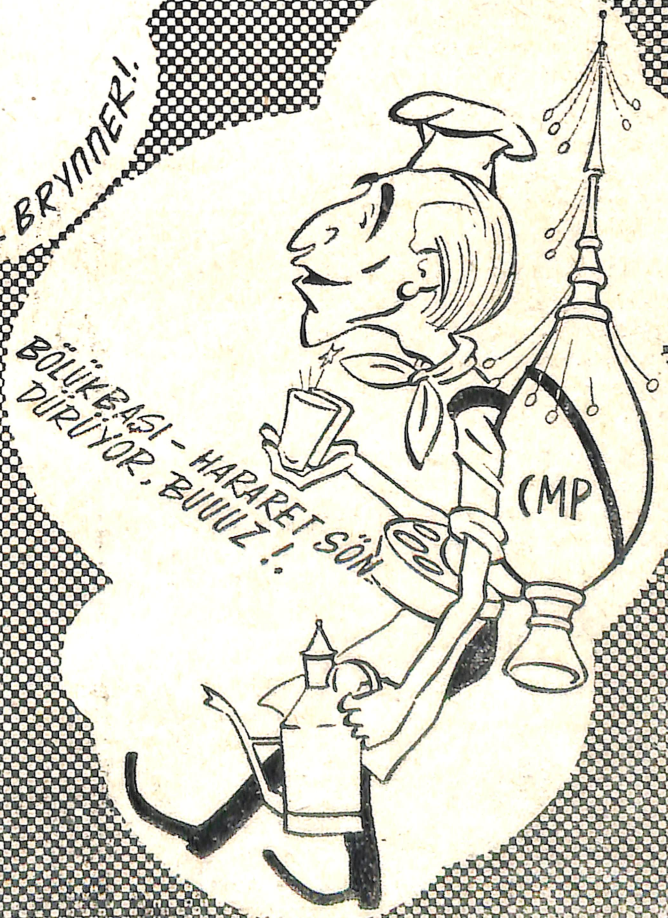

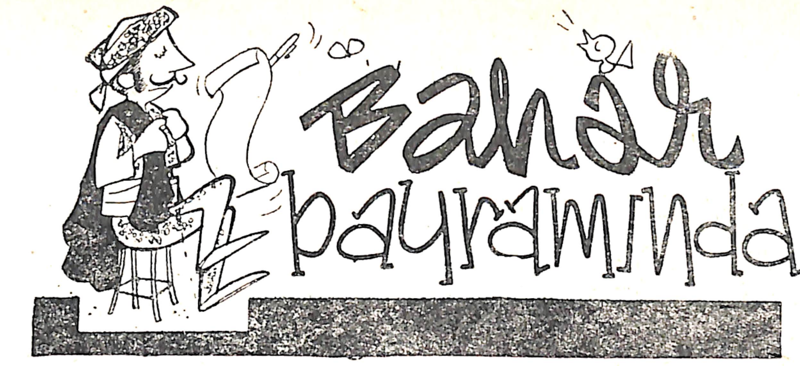

Bahar Bayramı!..

BU sene, bahar bayramı (1 Mayıs) ile Şeker Bayramı birleşti de, bayramlarımız biraz azaldı. O sayede, her gün bayram! töhmetinden azıcık kurtulduk. Ama, ben size Bahar ve Çiçek bayramından bahsedeceğim.

Bir kere, bahar deyince insanın aklına çiçek geliyor. Bahar havası deyince de partiler arasında hüküm süren o tatlı, o ılık, o ruh okşayan meltem (matem değ l) akla geliyor. Binaenaleyh, baharda çiçeklerin açmasından tabii ne olur? Ancak kötü niyetli insanlardır ki; «hepsinin ne çiçek olduklarını bilir'z» diyebilir. Halbuki Bahar ve Çiçek Bayramında Gülhane Parkına giderseniz hiç bilmediğiniz, tanımadığınız çiçeklerle karşılaşacaksınız.

Ben de gittim ve karşılaştım; bunlardan biri Boğa Güreşçisi Don Rodriguez'di.

— Buonoz diyoz senyor! dedim.

— Buenta! dedi.

— Ne zaman teşrif ettiniz Türkiye'ye?

— Daha yeni geldim.

— Boğa güreşlerinize ne zaman başlıyorsunuz?

— İspanya'dan boğalarım gelince...

— Neden? Size burada mal zeme vermiyorlar mı?

— Vallahi piyasada bu işe elverişli boğa bulamadık. Konserve halinde beef (Öküz) var ama, Amerikan yardımından gelmiş diyorlar, hem pişmiş... Beyoğlu'nda bazı genç boğalar gördüm. Ama onlar da insan kılığında geziyor ve kadınlara saldırıyorlar... Bazı ticaret mahfillerinde gerçi emsalsiz sığırlara rastlamadım değil... Bütün bunlar, iş me gelmez. Çünkü, Endülüs Müslümanları'ndan kalma bir Arapça söz bilirim: Halekallâhülbekar fi-sûretülbeşer derler. Yani insan kılığında yaratılmış öküzlerle işim yok. Öküz kılığına girmiş insanlara da ancak sirklerde tesadüf edersiniz. Bizim işimiz erkeklik işidir. Malûm ya, İspanyollar...

— Acaba size lâyık bir boğa bulunamaz mıydı haralarda?

— Yok. Sorduk. Esasen piyasada sığır eti bulunmuyor. Neden? Boğa yok da ondan. Hayvanlar üremiyor. Birkaç damızlık varmış, diye duydum. Lâkin onlar dövüşülecek cinsten değil. Benim gücüm yetmez. Onun için bize keçi büyüklüğünde, kolayca şişlenecek boğalar lâzım... Yani bakınca boğa zanne dersin. Ama aslında keçi olsun...

— İyi söyledin ya matador! Bizim kasaplarda alâsını bulursun.

— Vallahi biz ayak oyunu biliriz ama, kasap oyununa aklımız yatmıyor. Şimdilik hayvan gelinceye kadar şehri gezeceğim...

— İstanbulun kadınlarını nasıl buldunuz?

— Vallahi, yüksek sosyetenin girip çıktığı bütün aşağılık meyhaneleri, lüks boğuntu yerlerini dolaştım. İspanyol ve matador olduğumu duyan kadınlar hemen kırmızı atlas tuvaletler giymeğe başladılar. Herhalde matadorla, boğa güreşçisiyle boğayı ayni şey zannediyorlar. Doğrusu sosyete kadınlarınız er keğe karşı çok hassas ve ateşli...

— Boğa güreşini burada yaymak istemez miydiniz?

— Hiç hacet yok... Burada herkes, çok daha tehlikeli güreşlere dalmış. Nereye baksam birbirlerini şişliyorlar, yahut birbirlerinin sırtını yere getirmeğe çalışıyorlar... Hem sizde de esaslı matadorlar var... Meselâ, bakın, şu zatin gençliğini bilirim.. Karşısına en azılı boğayı koysanız, ustaca bütün banderillaları (kurdeleli şişler) saplardı... Ama, tabii şimdi kuzu gibi dolaşıyor. Halinden hiç belli mi?

Gösterdiği zate baktım. Gözlerime inanamadım: İsmet İnönü'ydü bu... Bayramı halk arasında geçirmeğe gelmişti.

— Nereden tanıyorsunuz kendisini?

— İktidarından... Yani iktidarlı zamanlarından... O vakit de ben Türkiye'ye gelmiştim. O zaman gazeteciydim...

Don Radriguez'e teşekkür edip, merak bu ya, İsmet Paşa'nın peşine düştüm. Halk, toplantı ve gezinti yürüyüşleri nizamlarına uygun olarak, üçer kişilik gruplar halinde beşer metre arayla onu takibediyordu. Derken sayın başbakanımız Menderes, sevimli yüziyle karşıdan göründü. Bunun üzerine ne nizam kaldı, ne intizam. Halk, çılgıncasına alkışlıyor:

— Yaşasın kurtarıcımız! Var olsun Menderes... diye yırtınıyordu. Birisine:

— Neyi kurtardı başvekilimiz? diye sordum.

— Vaziyeti! diye kestirmeden cevap verdi.

Artık, hangi vaziyeti diye sormağa hacet yoktu; Açılan meydanlarla, genişletilen sokaklarla İstanbul'un imar vaziyetini kurtaran o değil miydi? Açılacak kâğıt fabrikalariyle matbuatın vaziyetini kurtaracak olan o değil miydi?

Yalnız, Menderes'i çılgınca alkışlayanlar arasında koyu Halk Partili olduğunu bildiğim birini görünce dayanamadım, ona da sordum:

— Menderes İktidar Partisi başkanı. Siz İsmet Paşayı mı alkışlıyorsunuz, yoksa kurtarıcı diye Menderes'e mi bağırıyorsunuz?...

— Tabii sayın Başvekil'e bağırıyorum...

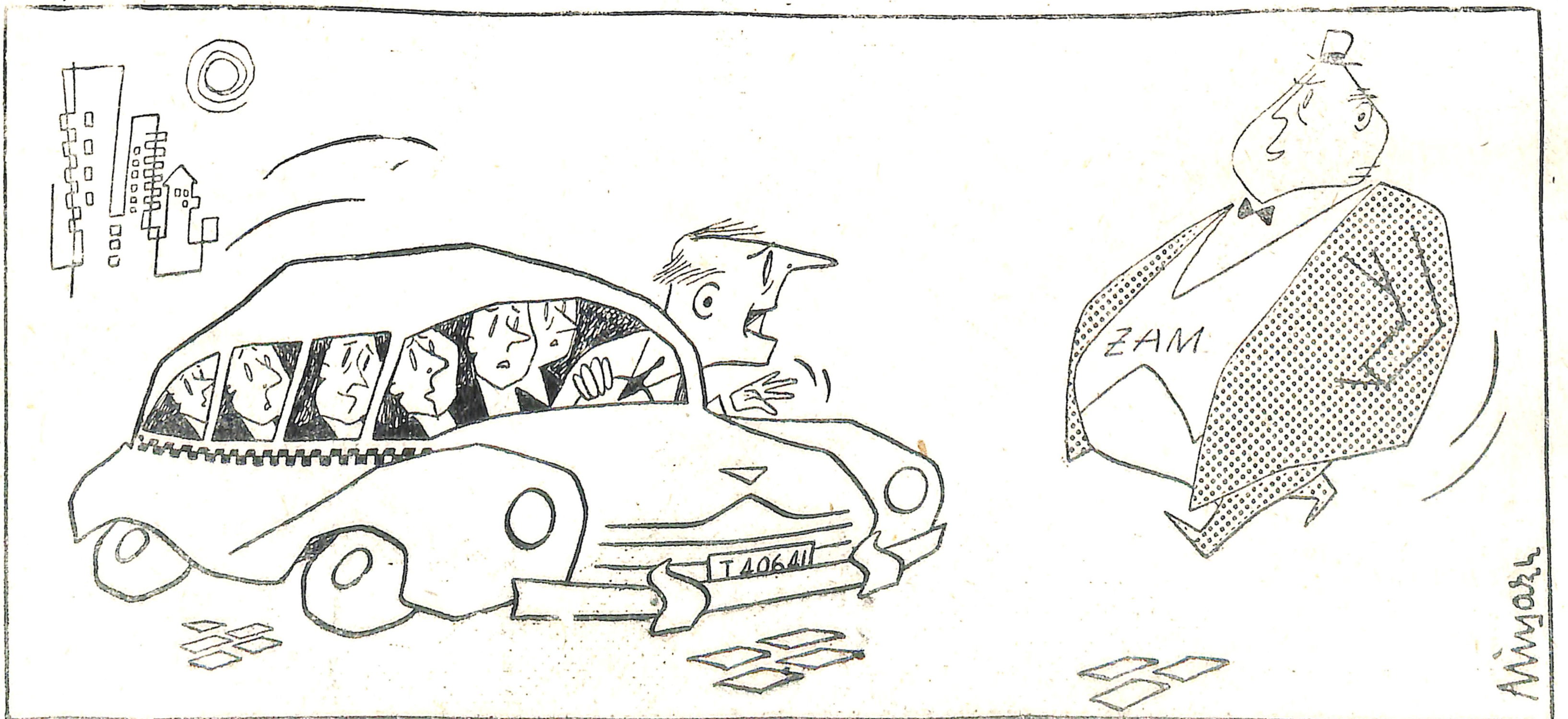
— Neden ama?

— Nedeni var mı bayım? O gelmeseydi biz İsmet Paşa'nın peşine düşebilir miydik? Onun sayesinde beş on kişi şurada bir araya gelebiliyoruz!

Ah şu bahar havası! Politikayı bile bayram haline getiriyor!

— Görünmeyen Adam —

Dolmuşçulara zam yapılacak!.. (Gazeteler)

— Buyrun paşam!..

HULKİ

— Girmiyeyim, kadın misafiriniz var galiba!..

— Üçyüz lira ile ne iş yapılabilir sanki...
— Neler olmaz ki... Banka kurar, mecmua çıkarır... Film çeviririz!..

— Artık itiraf ediyorum doktor, ben hasta değilim!..

Bir ağaç problemi!..

Meşhedi ile devr-i âlem

Yazan
Ercüment Ekrem Talu

— 10 —

Biz böyle konuşup dururken, biraz evvel bakaraya iştirak edenlerden biri yanımıza gelip:

— Burada ne duruyorsunuz? dedi. İçeride rulet salonunda seyre değer bir manzara var. Rus prenslerinden (Vladimir Hilebazeviç) namında bir herif ortalığı kül etti. Deminden beridir, kazancı bir milyonu geçti. Hâlâ da etrafı yutup duruyor.

Bu havadis üzerine, biz de merak edip kalktık. Meşhedi ile birlikte, rulet salonuna girdiğimiz vakit filhakika masanın başını fevkalâde kalabalık bulduk. O gece, gazinoyu dolduran kaç müşteri varsa, hepsi bıyıkları traş olmuş, gayet şık, zayıf sarışın, tek gözlüklü, kibar bir gencin etrafında halka olmuşlar seyrediyorlardı. Bu adamın önü para doluydu. İstif etmeğe vakit bulamadığı için düzensiz bir yığın halinde topladığı para, oldukça mühim bir kazanca delâlet ediyordu.

Zavallı Krupiye, kan ter içinde, tekerleği çeviriyor, çılgın hamlelerle öteye beriye atılan toparlak bilye, dönüp dolaşıp bu harikulâde talih sahibi Moskof asilzadesinin seçtiği sayıda karar kılıyordu.

Ben, bu esnada, öbür oyuncuların yüzlerini inceledim. Çoğunda, pek derin bir haset alâmeti okunuyordu. Gözler büyümüş, çizgiler gergin, dudakların kenarında sinirli kıvrımlar vardı. Buraya enayi avlamağa gelmiş, çok boyalı, fazla çıplak, bazı hafif kadınlar, prensi âdeta göz hapsine almışlar, boyuna kendisine şehvetli işaretler geçiyorlardı. Bütün bunları görenler dururken, bir de ne göreyim? Bizim Torik, Prensin arkasında bir iskemle bulup çökmüş, oyuna bakıyor. O derece dalmış ki, ne benim, ne de Meşhedi'nin varlığımızdan haberi yoktu. Onu gidip dürtmektense, kendi haline bırakmayı daha uygun gördüm.

Talihin ayni teveccühile bir kaç el daha döndü. Krupiyenin küreği Prensin önüne bir kaç avuç para daha yığdı. Kadınların işaretleri çoğaldı. Kaybedenlerin hasetleri keskinleşti. Prens, bütün gösterişlere karşı eskisi gibi hiç tınmıyordu.

O anda, şimşekten daha çabuk bir hareketle yerinden fırlayan Torik, altındaki iskemleyi kavrayıp, havada nasıl savurdu ise tavanda asılı duran elektrik âvizesi, şangur şungur yere iniverdi. Ortalığı koyu bir karanlık kapladı, etraftan feryatlar yükseldi, kadınlar birer acı çığlık koupararak bayıldılar, herkesi dehşet bürüdü.

İlk telâş ânı geçip de, garsonların getirdikleri şamdanlar sayesinde salon biraz aydınlanınca, Prensin oturduğu tarafa baktım. Torik, karanlıktan ve kargaşalıktan faydalanarak tüymüştü. Fakat maatteessüf yalnız değil! Prensin akılları durduran kazancı da beraber!

PARİSE DOĞRU

Paris trenindeyiz. Sade biz ikimiz! Meşhedi Caferle ben! Torik'in Montekarlo'da yaptığı kepazelikten sonra, hangi yana savuştuğu belli değil. Belki bizden önce Paris'in yolunu tutmuş, belki de Monako Prensinin karanlık zindanlarında işlediği suçun acı acı pişmanlığını duyuyor. Herhalde, gitgide rahatsız ettiği varlığından bizi kurtarmıştır. Lâzım olan da o!

Tren, Marsilya'dan gece hareket etti. Kendimizi polise tanıtmadan birinci mevki bir vagona yerleştik, karşı karşıya ve yalnız bulunuyoruz.

Papaların bir aralık idare yeri olan (Avinyon) kasabasına yaklaştığımız sırada, demindenberi uyuklayan Meşhedi göz kapaklarını aralıyor:

— Çekirgefendi! Bilirsen ne düşünmişem?

— Ne düşündün, Meşhedi?

— Bu Fransöz diyari esçiden Eyran mustemleçesiydi...

Hayda!.. Meşhedi'nin bir müddettenberidir uyuştuğunu zannettiğim palavracılık damarı, yine canlandı. Bakalım ne cevherler saçacak?

Benim uykum yok, onun için rahat konuşabiliriz.

— İran müstemlekesi olduğunu nereden biliyorsun?

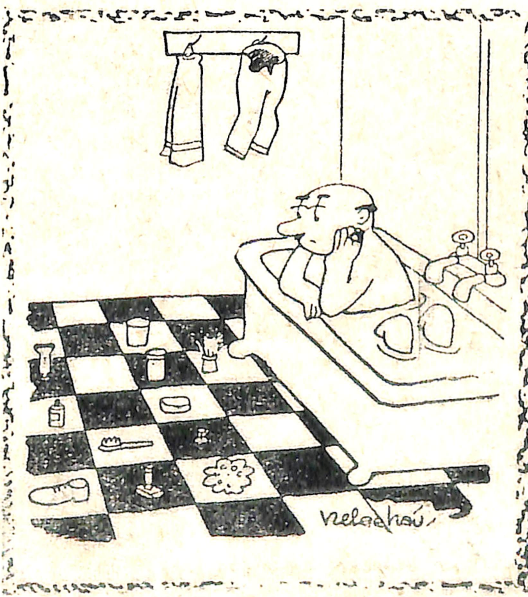
— Tarihler yazıptı.

— Hangi tarihler?

— Bes, Eyran çutuphanelerinde meucut esçi tarihler. Hem, daha çoh deliller vardi.

— Nasıl?

— Paris, aslında (Fars) di.

YAZISIZ!..

— Alman —

— Etme yahu?

— Sen ölesen, düz diyerem!

— Çenen tutulsun! Ben ne diye öleyim?

— Yoh! Bu Eyranca yemmindi.

— Peki... Daha başka ne delillerin var? Söyle de göreyim.

— Paris'te Eyran medeniyetinin ingadder âsâri oluptu. Sonra Parisli meşahirin hemmisi Ecemdi. Napilyon da Ecemdi... Şair Rustan Ecemdi... Piyorloti Ecemdi. Gollod Ferer de Ecemdi... Biryan Ecemdi... Gillemenso Ecemdi...

Bıraksam, daha sayacaktı.

— Anlaşıldı, dedim. Kabul ettim. Şu medeniyet eserlerini de gösterirsen tamamile iman ederim. Doğrusu böyle kuvvetli deliller karşısında inanmamak mümkün değil.

Meşhedi sevindi. Bu sefer nasılsa zıddına gidecek bir şey söylemediğim için memnundu. Vagonun penceresinden, bir müddet etrafı seyretti. Bu esnada ben de bir sigara yaktım, ağzımdan çıkan duman halkalarının içinde hayal kurmağa başladım. Biraz sonra Meşhedi bana dedi ki:

— Çekkirgefendi, Fransözlerle özümüzün beyninde cenk olsa bi şüphe muzaffer oluruz. Buni beyle bilesen.

— Kazanacağınızı nereden biliyorsunuz?

— Özümüzün leşkeri Fransöz leşkerinden çohti!

— Amma yaptın ha?

— Beli düz diyerem... Eyranin yüz elli milyen leşkeri olup...

— Ne hesapla?

— Bes bah ki diyyem: Serdar Bahadır bir milyen; Serdar Emrullah altı yüz min! Serdar Zulfukar yeddi yüz elli min! Ceneral Kelp Ali Han bir buçguh milyen!

— Bunlar, emirlerindeki asker miktarı mı?..

Meşhedi saflığıma güldü:

— Yoh!.. Hay, çoh yaşayasen!..

— Ya, nedir?

— Her birinin öz kendi gıymetidi. Her bir Serdar yüz minlerle kişiye bedeldi, anlarsen?

— Ha, şöyle desene! Bak şimdi aklım kesti. Yüzde yüz Fransızları mağlûp edersiniz. Lâkin neye duruyorsunuz, öyle ise?

— Müçtehitlerin izni yohti.

— Onun içiiin...

Tren, saatte yetmiş kilometre süratle gidiyor, sağlı sollu arazi, tarlalar, bahçe, kasabalar havalanmış da uçuyorlarmış gibi, bir biri ardından hızlı hızlı geçiyorlardı. Vagonun değişmiyen salıntısı her ikimize de tatlı bir gevşeklik verdi. Birer köşeye büzüldük. Bu suretle, Valans, Liyon, Makon, Dijon, Laroş istasyonlarına uğrıyarak, on üç saatte ve sabahleyin erkenden Paris'teki Liyon garına vardık.

Işık şehri adını taşıyan eşsiz Paris şehrinin dostum Meşhedinin sekiz yaşında bir çocuğunki kadar saf ruhu üzerinde nasıl bir tesir yapacağını anlamak için sabırsızlanıyordum. Halbuki o mübarek de katiyen ekini belli etmiyordu. Ne olur, yüzünün bir köşesinde bir ufacık kırışma görsem! Hayır, onun o mahut Asurî kralı simasında hiç bir hareket, herhangi bir duyguyu belirtecek bir kıpırdama dahi yok.

(Devamı var)

Yazan :
Giovanni Guareschi

Çeviren :
Adnan BENK

BANA iş teklif eden akşam gazetesine ilk makalemi götürdüm. Üzerinde uzun uzun durulmuş, zevkle kaleme alınmış kısa bir yazıydı; beni bir hayli uğraştırdığı için, yazıyı yayın müdürüne verirken, kendime güveniyordum.

Şöyle bir göz attı, geri verdi:

— Zayıf, dedi. Bu iş böyle olmaz. Daha ilgi çekici, daha hareketli olsun.

Suratım asıldı; ama gene de meseleyi incelemeyi kabul ettim. Fakat, bu yazıya fazla hareket katmayı da aklım almıyordu.

— Bu daha ziyade renkli bir parça, dedim. Renge hareket katmak zordur.

Yayın müdürü:

— Yazıdan bahseden kim? dedi. Okumadım bile. Yazınızdan bana ne? Beni ilgilendiren başlıktır, ben size başlıktan bahsediyorum.

Noel arefesindeydik; zamana zemine uygun kısa bir konu seçmiştim: Bir çocuk yatağında doğruluyor, Noel baba ne getirecek diye sabahı bekliyor. Yazıya «Ocaktaki Kundura» başlığını koymak bana çok tabii gelmişti.

Evet, bu başlık zayıf olmasına biraz zayıftı. Ana fikri daha fazla belirtmeğe çalıştım, şu cümleyi teklif ettim: «Bu gece Gigetto uyumuyor.»

Yayın müdürü:

— Daha iyi, dedi. Fakat gene de bir eksik var. Okuyucunun ilgisini çekmeğe çalışın.

Bu gibi durumlarda, soru biçimi kullanılır. Başlığı değiştirdim: «Bu gece Gigetto neden uyumuyor?»

— Güzel, dedi yayın müdürü. Sonra vazgeçti, başını salladı:

— Gigetto dersek, bunun bir hikâye olduğunu okuyucu hemen anlar. Daha belirsiz, daha esrarlı birşeyler bulun.

Başlığa esrar kattım: «Bu gece, uyumayan biri var.»

Yayın müdürü:

— Pek edebî! dedi. Üslûbunuzu değiştirin, daha canlı, daha yeni bir şeyler bulun. Bizim koleksiyonu karıştırın, gazete üslûbunu benimseyin.

Koleksiyonu karıştırdım, benimsemeğe çalıştım. Şu üç başlık üzerinde karar kıldım: «Uyumak, ya da uyumamak» - «Dan, dan, dan, saat üç, hâlâ gelen yok» - «Bekle, bekle, geleceği yok bu meşum sabahın».

Yayın müdürü okuyucuların heyecanlı haberlerden hoşlandıklarını söyledi; olayları ona göre ayarlamalı, işi alaya vurmamalıydı; facia şakadan üstündü.

Araya facia kattım, şu beş başlığı elde ettim: «Yan odada neler oluyor?» - «Karanlıkta adım sesleri duyacak mıyız?» - «Kim bu karanlıkta dolaşan ihtiyar?» - Gecelerin ihtiyarı» - «İhtiyara gece müziği».

— Tamam, diye haykırdı yayın müdürü. İhtiyar üzerinde durun. Polis haberlerinde ihtiyarlar çok ilgi çeker.

Kolları sıvayıp kendi işe koyuldu, bulduğu başlıkları bana okudu: «Karanlıkta bir ihtiyar haykırıyor» - «Dikkat, Pacini sokağında ihtiyar bir kadın haykırıyor» - «Koşun, beşinci kattaki ihtiyarı boğazlıyorlar» - «İmdat, bir ihtiyarın karnını deşiyorlar, merdivenlerden oluk gibi kan akıyor.»

Sonuncuyu beğendi, benim ne düşündüğümü sordu.

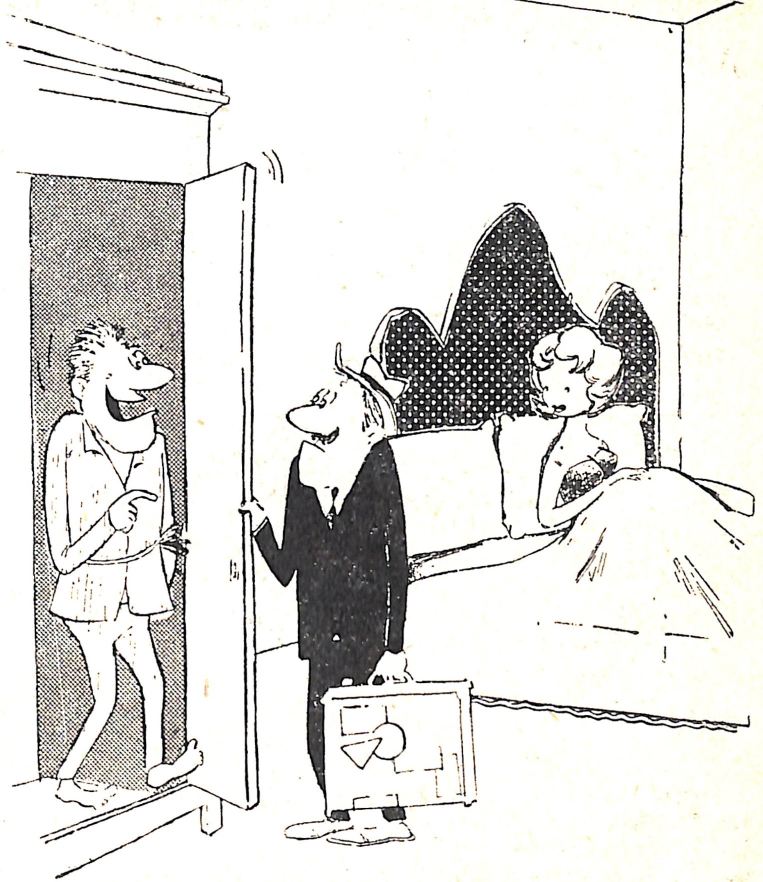
— Çok hoşuma gitti, dedim; fakat benim yazımda cinayet falan yok, Noel babayı beklemek için geceyarısı uyanan bir çocuk var.

— Mükemmel, diye haykırdı. Çocuk karanlıkta uyanmış, Noel babayı bekliyor. Birden, bir çığlık duyar: Komşu evde bir ihtiyarı boğazlıyorlar; çocuk Noel babayı boğazladıklarını sanır, başını yastığının altına sokup ağlamağa başlar. Bakın, beş dakikada oldu. Yazınızı değiştirin, iyi bir son bulun, bütün okuyucular ağlasın.

— Boğazlanan ihtiyar ne olacak? Bir cinayet mi uydurayım?

— Uydurmak da ne demek? Vakanın nerede geçtiğini belirtmezsiniz; koskoca Milano'da bu gece herhalde boğazlanan bir ihtiyar çıkar.

Gerçekten de o gece bir ihtiyarı boğazladılar, ihtiyarın çığlığını duyan herhangi bir Gigetto da, Noel babayı öldürdüklerini sandı. Faka, olayları böyle önceden haber vermek bana göre bir iş değil. Benim zamanımda, vakanın olması beklenir, sonra anlatılırdı; güzel bir başlık uğruna bir ihtiyarın boğazlanmasına müsaade edilmezdi.

— Bravoo!.. Şimdi ötekilerini bul bakalım!..

— İtalyan —

— Ooo, sen misin şekerim. İtfaiyeye telefon edecektim, numarayı yanlış çevirmişim. Ne ise, seninle biraz konuşalım... Sana o kadar anlatacaklarım var ki...

— İtalyan —

At hastası

Kadın, ağlamaklı bir halde hâkime:

— Hâkim bey, dedi. Kocam at yarışlarından başka bir şey düşünmüyor. Atları bana tercih ediyor. Öyle ki, evlendiğimiz günü bile hatırlamıyor.

Koca:

— Bu doğru değil, hâkim bey, diye atıldı. Biz, «Grand» ın Kral kupası yarışlarında birinci geldiği zaman evlendik...

(Belçika)

Hemingway ve vahşiler

Meşhur muharrir ve avcı E. Hemingway'e bir mecliste, maceraları hakkında sualler soruyorlardı. Misafirlerden biri:

— Mr. Hemingway, dedi... Elinizde yanar bir meşale taşıdığınız zaman ,vahşi hayvanların size yaklaşmadıkları doğru mu?

Hemingway, biraz düşündü, sonra:

— Bu dedi, meşaleyi nekadar hızla götürdüğünüze bağlıdır.

(Amerikan)

BAYRAM TEBRİKİ

HANİ öyle aileler vardır. Çocukluklarındanberi kardeş gibi beraber büyümüşlerdir, beraber evlenmişler, beraber eğlenmişlerdir. Hani nerdeyse beraber boşanacaklardır da Allah kısmet etmez, yahut etmemesini kendileri de can-ü yürekten temenni ederler... Bir, içtikleri su ayrı gider.

İşte İhsan'larla Azmi'ler de böylesine, yani bacanaktan çok ileri bir kardeşçe arkadaşlığı yıllardanberi yürütüyorlardı. İlle felek kendiler ne yâr olmadı ve Azmi'ler Eskişehir'e tayin edildiler...

Eh, devlet memuru olmanın bu gibi mahzurları var. Ne yaparsınız, geçim dünyası... Azmi de, sevgili karıcığını aldı ve Eskişehir'e göçtü. Görünüşe göre orada hayli zaman da kalmaları gerekiyordu.

Necmiye Heper, yani Azmi'nin karısı, bu ayrılığa çok üzüldü. Ama ne kadar? Tasavvur edemezsiniz... İhsan'ı da, karısı Hâdiye'yi de, oldum, olası çok severdi. İkisini de kardeşinden ileri tutardı. Ne yapsa, ne etse bu ayrılığa mâni olunamıyacağını aklı kesince, tevekkülle boynunu büktü:

— Bâri, dedi, İhsan yıllık iznini temmuz'da alır, biz İstanbul'a geleceğimize siz Eskişehir'e gelirsiniz...

Hâdiye ise:

— Evet, diyordu, Azmi de yıllık iznini Ağustosta alır, o zaman da siz İstanbul'a gelirsiniz. Şöyle böyle bir buçuk ay sürekli tatil yaparız, hem de hep bir arada oluruz...

Bu hal çaresine İhsan'ın kaynanası, Hâdiye'nin annesi de sevinmişti:

— Sizden ayrı kalmak benim de çok zoruma gidecek ama, hiç değilse bu sayede biraz memleket görürüm, hem de sizleri bir arada bulmak hoş olur...

Velhâsıl, böyle acılı, matemli bir duygululuk içinde birbirlerinden ayrıldılar. Heper'ler Eskişehir'e yerleştiler.

Bir akşam, Necmiye, kocasına:

— Ayol Azmi? dedi. Haftaya bayram... Tebrik yazdın mı İhsan'lara?

— Yooo, dedi Azmi. Telgraf çekeceğim...

Evet... İki ailenin birbirinden uzak ilk bayramlarıydı bu. Azmi üşenmedi. Oturdu, bir mektup kadar etraflı, güzel bir tebrik telgrafı yazdı:

«Aziz kardeşim,

Sizden uzaktayız ama, sizin sevinciniz bizim de sevincimizdir. Çünkü her an kalblerimizdesiniz. Bu müstesna bayramı sizden uzakta geçirmek, neşenize katılamamak görünüşte bir tasa konusudur. Ama biliyorum, gayet iyi biliyorum ki, senin de, Hâdiye'nin de bizden uzak olmanıza rağmen en iyi, en müstesnâ bayramınız bu! Sizleri candan tebrik eder, gözlerinizden öperiz.»

— Nasıl? dedi Azmi.

— İyi, dedi Necmiye.

Bayram ertesi postacı, Hâdiye'nin Necmiye'ye mektubunu getirince kadıncağızın hayretten ağzı bir karış açık kaldı. Çünkü bu mektup değil, zehir zemberekti. Hâdiye şöyle yazıyordu:

«Yılan!

Sana kardeşim demeğe dilim varmıyor. Çünkü benim için sen artık bir kardeş değil, bir düşmansın. Bir yılansın... Nasıl olur da bana bayram tebriki yazacak derecede alçalabilirsin? Hayır, hayır, devam edemiyeceğim. Burada kesiyorum. Ebediyyen, senden nefret edecek olan..

Hâdiye»

Necmiye buna mâna veremedi. Veremediği için de, kocasının gelmesini sabırsızlıkla bekledi. Gelir gelmez de, Azmi'nin ağız açmasına meydan bırakmadan boşandı:

— Hâdiye çıldırmış! Bayramı tebrik etmek suçmuş gibi... Baksana bana neler yazmış...

Ve mektubu kocasının burnuna dayadı. Azmi okudu. Sonra, o da cebinden bir telgraf çıkarıp Necmiye'ye verdi:

— Ben de İhsan'dan bir tebrik telgrafı aldım. Bak... dedi.

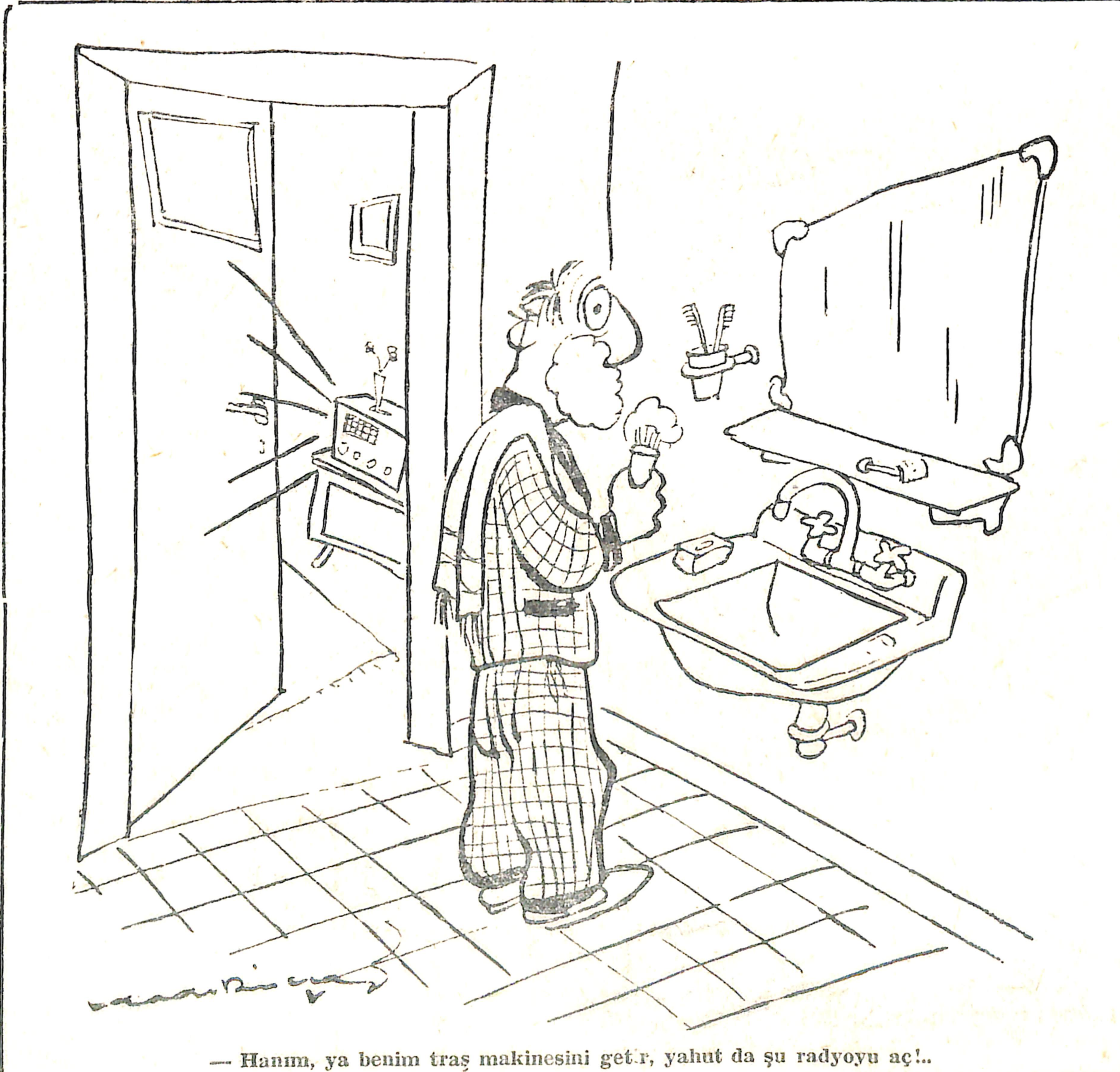
Telgraf kısaydı:

«Kardeşim,

Kaynanam arife günü sizlere mür. Tebrikinize teşekkürler!»

— Hikâyeci —

YAZISIZ!..

— Hanım, ya benim traş makinesini getir, yahut da şu radyoyu aç!..

O

Şimdiki gençler

Tren hareket etmek üzere idi. Genç bir adam koşarak istasyona girdi. Çantasını pencereden içeri attı. Kendisi de hızlanmakta olan trenin merdivenler'ne atladı ve nefes nefese içeri girdi.

Yaşlı bir adam onu istihza ile süzerek:

— Siz gençler dedi hep böylesiniz işte; doğru dürüst bir trene bile yetişemiyorsunuz. Halbuki ben gençken yarım millik yoldan 8.15 e yetişir kahvaltımı da etmiş olurdum.

Genç adam cevap verdi:

— Fakat siz yanılıyorsunuz. Ben bu treni geçen istasyonda kaçırmıştım.

Güzel Fıkra MÜSABAKASI

İSTANBULA SELÂM EDERİZ!

Camilere, mescitlere, imamlara, meyzinlere, selâm ederiz!

Çarşılara, pazarlara, Karacaahmetteki mezarlara, Hisara, bulvara, yalılara, Floryalılara, selâm ederiz!

Atlantik'lere, otomatik'lere, Yaylan'lara, Baylan'lara, Atlas'lara, Lâle'lere, Melek'lere selâm ederiz!

Beylerbeyinin, Beyoğlunun, bebeğinin, burnuna, boğazına, d.line, selâm ederiz!

Adalı, Modalı, Heybelilere, Bakırköydeki delilere selâm ederiz!

Ahmede, Süleymana, Haydara, Kasıma, Eyuba, Fatihe selâm ederiz!

Vefa bozacısına, Babıâlideki işkembeciye, kuru kahveciye selâm ederiz!

Nişan, Dikili, Çemberli, Beşiktaşına, tunelin kayışına selâm ederiz!

Emirgânda nargilesini içenlere, Kapalıçarşıdan gelip geçenlere, düğme seçenlere, selâm ederiz!

Yüksekkaldırımdan inenlere, dolmuşa binenlere, Sulukule çingenelerine, sövüşlerine, duşüşlerine selâm ederiz!

Bayazıt, Galata, Kızkulelerine, Ada, Moda, Üsküdar iskelelerine, Hisarda bekleyenlere, vapurda tanışanlara, pastahanede buluşanlara, bu işlere şaşanlara selâm ederiz!

Tozkoparan, Binbirdirek, Sıraserviler, Ayazağada gezenlere, Beyoğlunda para ezenlere selâm ederiz!

Sarıyerin beyaz parkına, 75 numaralı vapurun çarkına selâm ederiz!

Haydarpaşa garında iki kat bükülenlere, Hava alanında, Galata rıhtımında yerlere dökülenlere selâm ederiz!

Lido çıplaklarına, Taksim şıpşaklarına, Zeytinburnu, Gazlıçeşme, Taşlıtarla gecekondularına, unutulanlara, unutulmıyanlara, Vali Fahrettin Kerim Gökaya selâm ederiz!

(Adresin gönderilmesi)

METELİK

Naci Kayısı, avazı çıktığı kadar bağırıyordu:

— Artık dünyaya bir metelik bile vermiyeceğim!..

O sırada kendisine rastlayan arkadaşı Çavuş sorar:

— Nasıl vermiyeceksin Naci?

Naci sükûnetle cevap verir:

— Çünkü param yok.

FEYZİ ATLIOĞLU
İnönü mah. Kütoğlu sokak No. 8

Berber Nonoş

YAZAN = SERBERBER ÇİZEN = YALÇIN ÇETİN

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

YAZISIZ!..

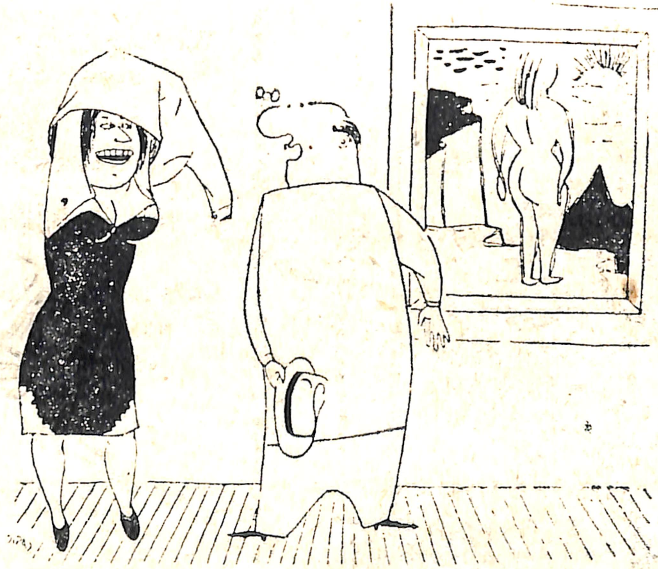
— Fransız —

Kadın polis :

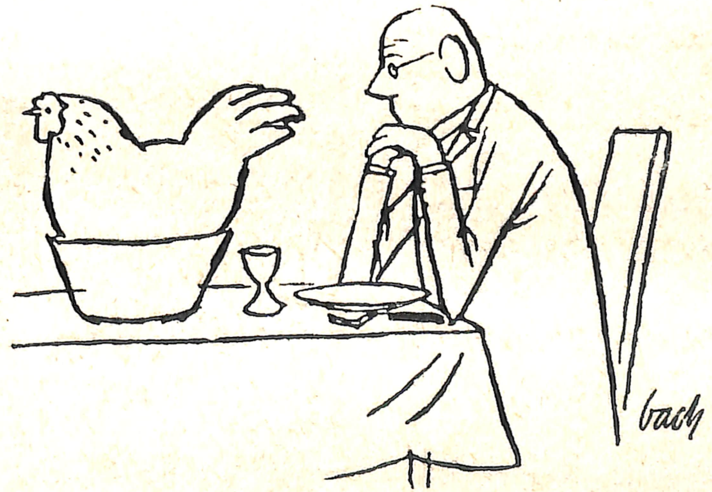
— Bu suçlunun bir arkadaşı daha yok muydu?..

— İtalyan —

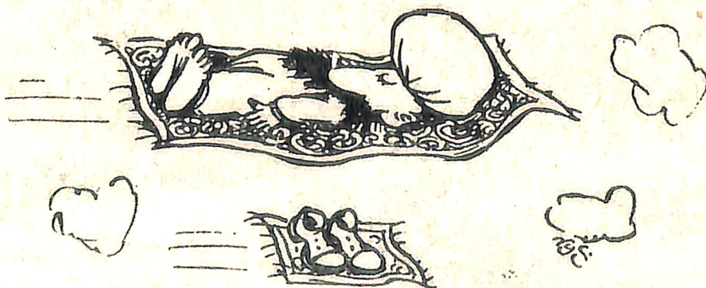
— Vallâhi benim resmim... Soyunayım da bak!..

— İtalyan —

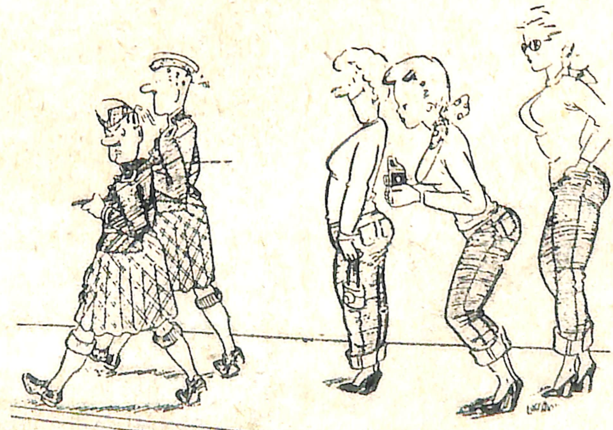
YAZISIZ!..

— Alman —

YAZISIZ!..

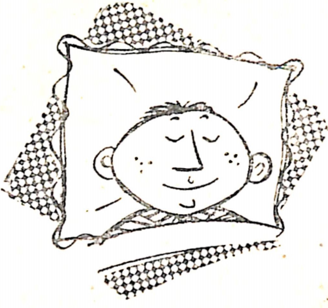
— Alman —

Amerikalı turist kızlar İngiltere'de!..

— İtalyan —

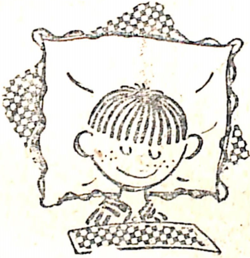
Mesut aile!

Baba, rahat uyuyor!

Anne, rahat uyuyor!

Çocuk, rahat uyuyor!

Çünkü :

Hem Canları,
Hem Malları,

Ölüme, yangına, kazaya karşı Sigortalıdır!

ANKARA SİGORTA

Daima emrinizde ve hizmetinizdedir!

Sahibi :
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden :
AHMET KOÇER
Teknik Sekreter :
Selâmi M. YURDATAP
Adres :
Klotfarer Cad. No. 8-10
Daire : 3
Belediye - İstanbul
Telefon: 22 18 11
Basıldığı yer :
ERCAN MATBAASI

AKBABA MİZAH YAYINLARI

★

Vatandaş Ahmet Efendi!

BURHAN FELEK

Mizah edebiyatımızın en güzel, en tatlı hikâyeleri.

Fiyatı 1 Lira.

★

MACUN HOKKASI!

İngiliz mizahının şaheser romanı

Büyük Cep Kitabı.

Fiyatı 2 Lira

APARTMAN DAİRELERİ

ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ

YÜNLÜ - PAMUKLU SATIŞLARIMIZDA %10 TENZİLAT

SÜMERBANK

1957 yılında

1 Milyon LİRA

20 EV VE APARTMAN DAİRESİ

HER 150 LİRAYA BİR KUR'A NUMARASI VERİLİR.

AKBANK

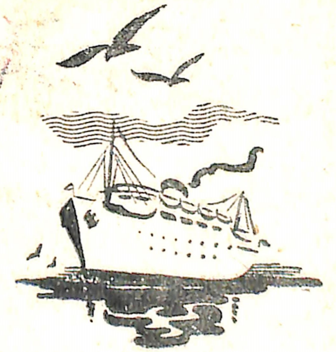
DENİZCİLİK BANKASI

Bir sene vadeli hesap sahiplerine

%50 ve %100 menfaatli

iç ve dış seyahatler

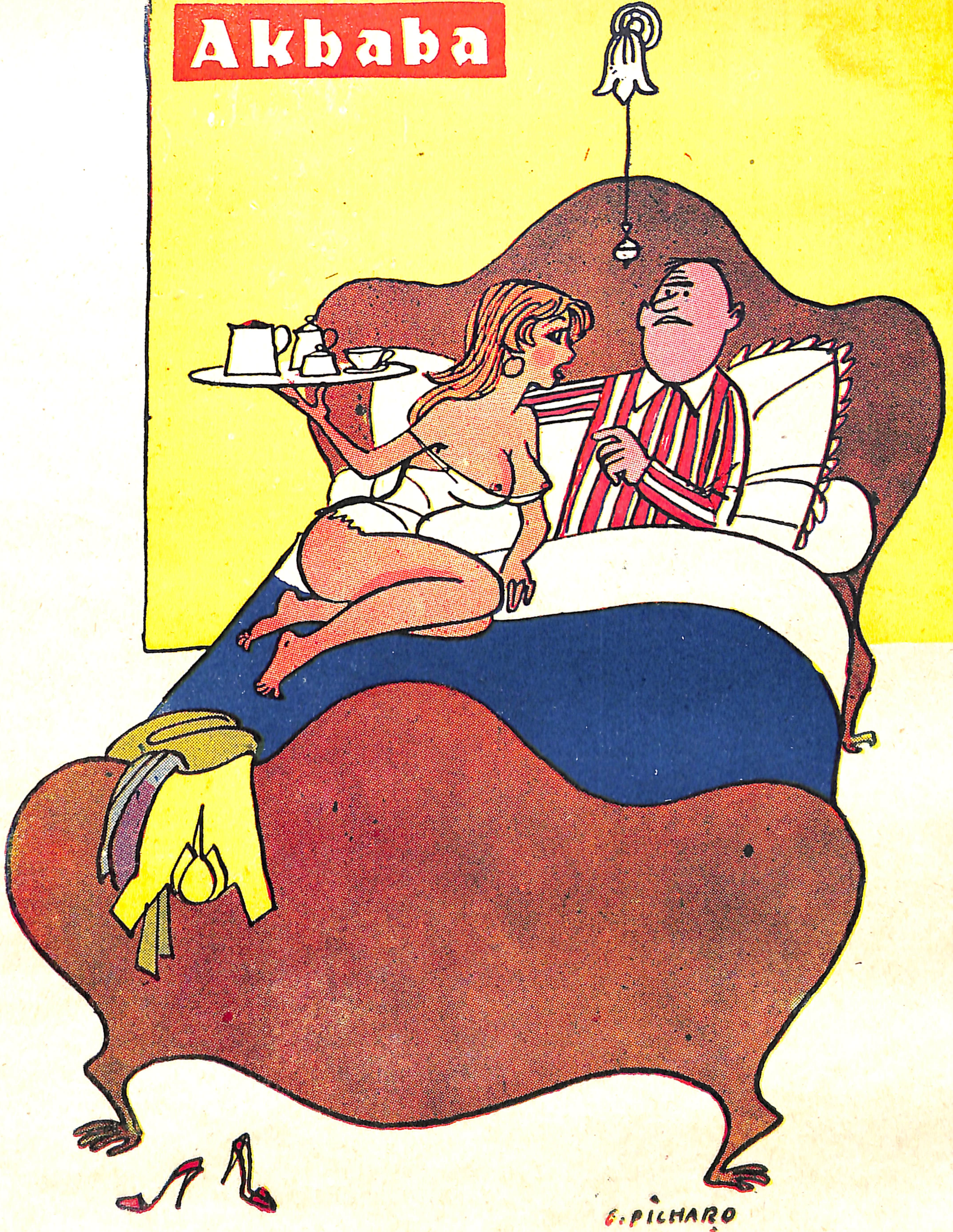
Fazla malûmat için şube ve ajanslarımız emrinizdedir.

1957 İkramiye plânında

Büyükada'da denize nâzır konforlu apartıman katları, çeşitli para ikramiyeleri

iç ve dış seyahatler

— Tepsiyi neye bırakmıyorsun?...
— Belki içeri giren olur diye!

— Fransız —

A D N A N   V E L İ

Zarif ve nükteli skeçlerini radyoda kahkahalarla dinlediğiniz değerli mizah yazarı Adnan Veli, en güzel hikâyelerini

UÇAN DAİRELER

isimli kitabında topladı.

Akbaba Mizah Yayınlarının bu yeni eseri evinizi neşe ile dolduracaktır. Fiyatı 2 Lira